

“ ΝΕΟΤΗΣ ”

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

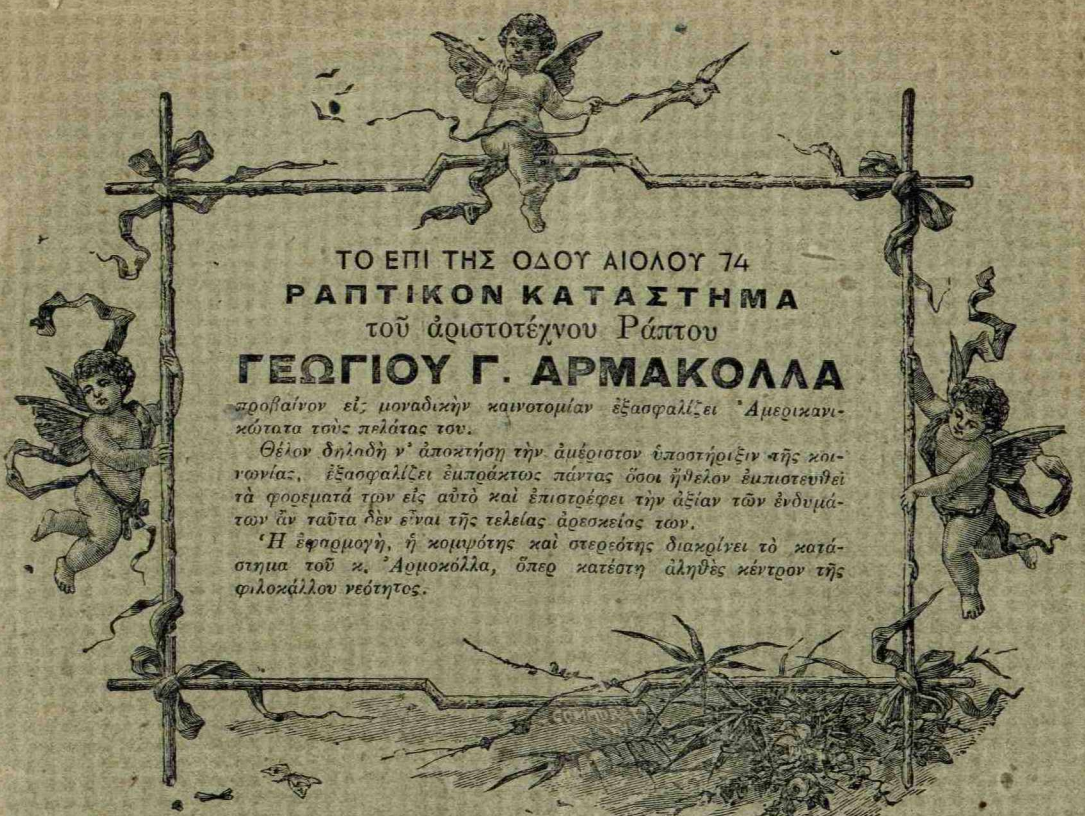
ΓΡΑΦΕΙΑ: ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀριθ. 38 (ἄνω πάτωμα)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ Δρ. 6.—Ἐξάμηνος Δρ. 3.50
ἐπὶ χάριτον κατωτέρας ποιότητος
Ἐτησίᾳ Δρ. 4.—Ἐξάμηνος Δρ. 2.50
Ἐξωτερικοῦ εἰς Χρυσόν

Αἱ συνδρομαὶ ἀνεξαιρέτως προπληρώνονται.—Αἱ εἰκόνες πάντων τῶν συνδρομητῶν θέλουσι δημοσιευθῆ προσεχῶς.

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΙΟΛΟΥ 74
ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
 τοῦ ἀριστοτέχνου Ράπτου
ΓΕΩΓΙΟΥ Γ. ΑΡΜΑΚΟΛΛΑ

προβαίνον εἰς μοναδικὴν καινοτομίαν ἐξασφαλίζει Ἀμερικανικώτατα τοὺς πελάτας του.
 Θέλον δηλοῦν τὴν ἀποκτίσην τὴν ἀμέριστον ἐπιστηροῦσιν αὐτῆς κοινότητας, ἐξασφαλίζει ἐπιπολίτως πάντας ὅσοι ἠθέλον ἐμπιστευθῆναι τὰ φορεματὰ τῶν εἰς αὐτὸ καὶ ἐπιστρέφει τὴν ἀξίαν τῶν ἐνδυμάτων ἂν ταῦτα δὲν εἶναι τῆς τελείας ἀρεσκείας τῶν.
 Ἡ ἐφαρμογὴ, ἡ κομωμένη καὶ στερεώτης διακρίνει τὸ κατὰ σῆμα τοῦ κ. Ἀρμακόλλα, ὅπερ κατέστη ἀληθὲς κέντρον τῆς φιλοκάλλου νεότητος.

ΜΕΓΑ ΘΑΥΜΑ

Ἀληθῶς μέγα θαῦμα διὰ τὴν πόλιν μας πρέπει νὰ λογισθῆ τὸ Κατάστημα **ΑΔΕΛΦΩΝ ΘΕΟΦΙΛΗ** τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι πλεῖστα εἶδη ἀδαμάντων μεγάλης ἀξίας, μπριλάντια, ρουβίνια, σμαράγδια, τουρκοῦζ καὶ ἄλλοι πλεῖστοι ὅσοι πολύτιμοι λίθοι, οἵτινες συνδυαζόμενοι μετὰ τῆς ἀπαρμιλου τέχνης τῶν γνωστῶν Ἀδελφῶν Θεοφίλη παρουσιάζουσιν εἰς τὸν διαβάτην μέρος τῶν μυθικῶν διηγήσεων τῆς Χαλιμάς.

Εἰς τὸν διερχόμενον διαβάτην εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σταματήσῃ πρὸ τῶν ἐξόχως διακεκοσμημένων βυτρινῶν τοῦ μεγάλου τῆς πόλεως μας Χρυσοχοεῖου Ἀδελφῶν Θεοφίλη, ἔνθα ἀγοράζονται πάντα τὰ παλαιὰ καὶ νέα χρυσᾶ ἀντικείμενα, ἀδάμαντες καὶ πάντες οἱ μεγάλης ἀξίας λίθοι μετὰ τιμὰς συμφερωτάτας.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΙΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
Γ. ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ

Ὁ κ. Γ. Φουρναράκης ἐνεκεν πολλῶν ἀσχολειῶν εἰς ἄλλας ἐργασίας, ἀπεφάσισε τὴν ὀριστικὴν ἐκποίησην καὶ τελειωτικὴν διάλυσιν τοῦ ὑφασματοποικιοῦ του καταστήματος μετὰ πραγματικὴν μεγάλην ἐκπτώσιν τιμῶν. Ἐπωφεληθῆτε ὅθεν τῆς σπανίας εὐκαιρίας ταύτης ἀγοράζοντες πάμφθηνα τὰς ἐνδυμασίας σας, θέλετε δὲ εὖρη πλουσιωτάτην συλλογὴν Κασμηριῶν ἐκλεκτῶν σχηματισμῶν καὶ χρωματισμῶν ὁμοίως καὶ Στρατιωτικά. Δι' ὀλικὴν πώλησιν τοῦ Καταστήματος παρέχονται εὐκολία.

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΙ
 ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Η "ΝΕΟΤΗΣ",

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ **ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ** ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐτησίᾳ δραχ. 6. Ἐξάμηνος δραχ. 3,50
 Ἐξωτετικοῦ εἰς χρυσόν

◀ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ▶

Διεύθυνσις : ὁδὸς Ἐρμοῦ 38 (ἄνω πάτωμα)

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 9 - 10

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : **Ι. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ**

ΚΡΙΝΑ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ

Με τὸ βλέμμα ἀνυψωμένο ἔμπρὸς στὸν Ἥλιο τοῦ μυστηρίου τῆς μεγάλης δόξης Σου, μετὰ λύρα ποῦ ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μετὰ χερὶ ὑπεράνω θωροῦ γερεῖν νὰ τονίσῃ καὶ σὰν ἄλλη λύρα θεῖα τοῦ Δαυὶδ νὰ ψάλλῃ ἕνα ἀθάνατο ὕμνον, ποῦ νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν αἰωνία Μορφή Σου, ξεστρέχει ὁ πονεμένος λογισμὸς μέσα ἀπὸ τῆς ζωῆς τὰ σκοτὴ νὰ χαιρετήσῃ τὴ θεῖα Γέννησί Σου.

Στὴ γῆ ποῦ ἀγκάλιασε τοῦ μαρτυρίου Σου τὸν πόνο, δὲν γονατίζω γιὰ τὴν προσευχηθῶ, θεῖο Παιδί, οὔτε στὴ φάτην ἐκείνη ποῦ ἐδέχθη τὸν κρινόλευκο ἀνασασμὸ Σου, νὰ σκορπίσω τὰ μῦρα τῆς ψυχῆς μου, καὶ τὰ βόδια τὰ κατάλευκα μετὰ χερὶ ἀμόλυντο νὰ χαϊδέψω. Ἐζήσα στὸ μεγαλεῖο τῆς ταπεινῆς φάτην σου πολλὰς φορὰς στὴ ζωὴ καὶ μπροστὰ στὸ ἀφρόλευκο θεῖο Σῶμά Σου, μετὰ τὸ φῶς τῆς θρησκείας καὶ τῆς πίστεως ἐγονάτησα νὰ ὑμνήσω Ἐσέ, ποῦ μετὰ τὰ χεῖλη κλεισμένα καὶ τὴν προσευχὴ στὴ ψυχῇ, πόσες φορὰς δὲν ἐλαχάρισα ἔμπρὸς στὸ θεῖο βλέμμα Σου.

Σήμερον μετὰ δύναμι ποῦ ἀνάστησε τῶν τόσων στεναγμῶν ἢ βαρεῖα ἀναπνοή, ξεστρέχω ἀνάμεσα στὰ λευκὰ ἀστέρια νὰ Σε χαιρετήσω καὶ μετὰ τῆς φαντασίας μου τὰ πάντα γὰρ φτερά, νὰ τρέξω τὰ γαλαζένια μονοπάτια τοῦ μυστικοῦ κόσμου Σου ἐκεῖ ὅπου τὰ Οὐράνια πρωτογέννητα Κρίνα ἀνθίζουν καὶ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Γαλήνης στολίζουν τοὺς μαγικοὺς κήπους.

Σὲ βλέπω ἐκεῖ μέσα σ' ὀλόχρονη ρεφέλη νὰ στέκῃς, λευκὸ Βρέφος. Τὰ μάτια Σου μετὰ ἀκτίνες ποῦ στὴ δύναμί τους τὸ βλέμμα συντριμμένο χαμηλώνει, γελοῦν, γελοῦν τὸ γλυκὸ καὶ παρήγορο μειδίαμα ποῦ σκορπίζει στὴν ἀνθρωπότητα τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα.

Λευκὸ σετῶνι ἀπὸ χιόνι πρωτόπλαστο ἀπλώνεται στὰ θεῖα πόδια Σου καὶ τὰ Κρίνα τὰ

Ουράνια με τὰ ῥόδα τὰ λευκὰ ἀδελφωμένα ἐκεῖ ζοῦνε σύμβολα τῆς μυρωμένης προῆς Σου, ποῦ ἀτελείωτα καὶ σπλαγχνικά περιζῶνει τὴν πλάσι.

Μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιά Σου ἄγνωστοι γὰρ τὸ φῶς μας Ἕλιοι χύνουν τὸ φῶς του, κ' ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀκτίνες μυριόχρωμες στολίζει τὸ θεῖο μέτωπό Σου.

Ἄγγελοι με σάλπιγγες ὀλόχρυσες φτερογίζουσι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὰ λευκὰ φτερά τους ἀπειρα ἀπλώνονται καὶ συγκρούονται ἀπαλά, ἀπαλά. Ὑμνους ἀσύλληπτους γιὰ τὸ νοῦ ψάλλον τὰ χερουβείμ, καὶ Σὺ, στήν ἔκτασι τῆ θεῖα βυθισμένος, ἀνοίγεις τὰ χέρια Σου νὰ προσευχθῆς· γιὰ τὸν κόσμον σου ἐμπρὸς στὸν Οὐράνιον Πατέρα Σου.

Ἡ Ἀγάπη γονατισμένη στὰ πόδια Σου, γυμνὴ καὶ τυλιγμένη σὲ λευκὸ σύννεφο, τὰ φιλεῖ τὰ φιλεῖ καὶ τὰ μάτια της τὰ μαῦρα ἀχρόταγα σὲ κυττάζουν κι' ἀπὸ τὴν προή Σου λαβαίνουν τὴ ζωή.

Ἡ Ἀνταπάουρησις, κόρη χλωμὴ, σὲ κυττάζει με πόνον σὰν νὰ Σοῦ λέη: Σὺ μονάχα ἔχεις τὴ δύναμι νὰ μ' ἀνασταίνης, Σὺ με ἐγέννησες, ἄφησέ με με δάκρυα χαρῆς καὶ πόνου νὰ δροσολοῦσῶ τὸ θεῖο Σῶμά Σου. Κι' ἀνάμεσα ἢ Ἀλήθεια με φτεροῦγες γαλάζιες, με στέμμα ἀπὸ ἀστέρια, στέκει ὀλόρθη κι' ἄφοβα ἀντικρύζει τὸ βλέμμα Σου κ' ἢ ἀκτίνες τῶν ματιῶν της ἐνώνονται με τὲς δικές Σου, καὶ φῶς ἀπέραντο χύνεται ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ καὶ σ' ἓνα καθρέφτη ἀντιφεγγίζουν τὰ δύο βασίλεια.

Ἐσὺ ἀκόμη γλυκογελῆς καὶ τότε ἢ Πάνσεμνη Δέσποινα τ' οὐρανοῦ ἔρχεται με τὸ λευκὸ ἀπὸ κοῖνα φόρεμά της καὶ σεμνὰ Σ' ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸ θεῖο μέτωπό Σου. Ἐσὺ γλυκοσφίγγεις τὴ Μητέρα σου καὶ με τὸ χέρι Σου τὸ μικρὸ χαϊδεύεις τὸ μελόγλυκο πρόσωπό της, καὶ με τὸ ἄλλο δείχνεις τὴν ἀνθρωπότητα ποῦ μεσ' στὸν οὐράνιον καθρέφτη ἀντιφεγγίζει, σὰν νὰ τῆς λές: Μητέρα ἀγάπα σὰν κ' ἐμένα τὰ παιδιά σου, κύτταξε πῶς ποιοῦν, πῶς τῆς πίστεως τὸ μῦρον σβύνεται ἀπ' τὴν καρδιά τους· τὸ χέρι Σου τὸ σπλαχνικὸ ἄς γιατροῦν τὲς πληγές τους κι' ἄς ἀφρολοῦσῃ τὴ ψυχὴ τους με τὴν ἀγνότητα ποῦ λάμπει στὸ μέτωπό Σου.

Με μῖα τὸ σῶμά Σου ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ, θεῖο Παιδί· μοῦ ἐφάνης γίγας καὶ τὰ χέρια Σου ἀνοιγμένα στήν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀγκάλιαζον μέσα ἀπὸ τὸν καθρέφτη τὸν οὐράνιον, ἢ καμπάνες χαρμόσυνα ἀντιλαλοῦσαν τὴ Γέννησί Σου ὡς πέρα σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ μέσα στὲς σπηλιές τὲς ἄγριες καὶ τὰ θηρία ἀκόμη ἐσώπασαν στὴ δύναμι τῶν ἤχων των. Ὑμνοι, στεναγμοί, θρήνοι, ματωμένες κραυγὲς ἀντιβοῦσαν στὸν οὐρανὸ.

Με μέτωπο ἰσοῦμένο ἀπὸ τὴν πάλῃ καλοῦσες τὸ ἄπειρον βασίλειό Σου, τὴ γαλήνη νὰ σκορπίσῃ σ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν ἀλλαλαγμὸ, τὴ γαλήνη ποῦ τὸ χιονισμένον σεντόνι ποῦ πατοῦσες ἔζωνε. Ἀδύνατη ἢ πάλῃ Σου καὶ τῶν θεῶν δυνάμεων σου τὰ λευκὰ τραγοῦδια ἔσβηναν στήν τόση βοή. Τὸ δάκρυ Σου, ἀργὸ ἀργὸ καὶ φλογερὸ, κυλοῦσε στὸ σεντόνι νὰ χιονοπλαστο ποῦ ἄρχισε νὰ λυώνῃ, καὶ τὰ οὐράνια Κοῖνα με τὰ ῥόδα ἐνωμένα ἔπεφταν νὰ ξεψυχῆσουν στὴ γῆ. Ἡ Ἀλήθεια, ἢ Ἀγάπη, ἢ Ἀνταπάουρησις, σφικτὰ σὲ κρατοῦσαν μέσα στὴ χρυσοῦν νεφέλῃ· ἢ Μητέρα κλαίοντας Σοῦ χάριζε τὸ στεγρὸ φιλή της. Δακρυβρογμένη ἢ ματιά μου σὲ εἶδε, σπλαγχνικὴ Πατέρα, ἀργὰ ἀργὰ νὰ καταβαίνης στὴ γῆ. Τὰ θεῖα Ἰδανικά Σοῦ ἔδωκαν τὸ στεγρὸ τους φίλημα καὶ με μῖα ἐχάθησαν ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.

Μικρὸ πάλι τὸ σῶμά Σου ἀνάσαινε στήν ταπεινὴ Φάτνη, ἢ Παρθένα Σοῦ ἔδινε τὸ γάλα τῆς ζωῆς, ὁ κόσμος ὑμνοῦσε τὴ Γέννησί Σου με φόβον καὶ χαρὰ, τὸ λευκὸ ἀστέρι ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ, καὶ ἐγὼ στὰ πόδια Σου γονατισμένη ἀπὸ τὴ τόση λάμψι Σου τὸ φῶς μου ἐσκοτίσθη, κι' ὅταν ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ, εἶδα τὰ δύο Σου χέρια ἀνοιγμένα στὸ σταυρὸ, τὸ βλέμμα Σου ἀργὰ ἀργὰ στὸν οὐρανὸ ν' ἀφίγη τὴ στεγρὴ ἀναλαμπή του καὶ τὸ ἀκόνθινον στεφάνι Σου σκληρὰ με πόνον νὰ χλωμαίνῃ τὴ θεῖα Μορφή Σου.

17 Δεκεμβρίου 1905.

Ἐλένη Σ. Λάμαρη.

Ἡ ΕΠΙΛΙΤΙΣ

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων! Ὁ οὐρανὸς κατάκλειστος ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, τὸ ψῦχος δρυμὸ καὶ ἢ χιὼν πίπτουσα ἀραιῶς ἐκάλυπτε τὰς γωνίας τῶν πεζοδρομίων. Ἡ χειμερινή, ἢ θρησκευτικὴ ἐκείνη νύξ παρουσίαζε ἐξαιρετικὴν ὄψιν, δὲν ἐφαίνοντο διαβάται πολλοὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, δὲν ἠκούετο μεγάλη ὄχλοβοὴ τῶν ἐορταζόντων, τοῦτο ἀπεδίδοτο εἰς τὴν μεγάλην δυστυχίαν τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἄτουία! Ἄτουία! μεγάλη εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπραξία εἰς τὸ ἐμπόριον· ἀκινήσια εἰς τὰ κέντρα τῆς πόλεως· ἕκαστος ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ νὰ ἀποφεύγῃ περιττὰ ἔξοδα, πολλὴ ἐνωρίς ἕκαστος οἰκογενειάρχης ἐφρόντιζε νὰ προμηθεύεται τὰ τροφιμά του μετὰ μεγάλην οἰκονομίαν καὶ ἔσπευδε νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ ἐορτάσῃ ἐκεῖ ταπεινῶς καὶ ἀθουρῶσως τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων.

* *

Ἐνας προγαστῶρ ἔμπορος τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὑελίνην θύραν τοῦ καταστήματός του, τὸ ὅποιον πρὸ ἐτῶν εἶχε ἀνοίξει εἰς τὴν κεντρικωτέραν ὁδὸν τῆς πόλεως ἐκείνης! Ἦτο ἀκουμβισμένος εἰς τὸν δεξιὸν ὑελοπίνακα τῆς θύρας του καὶ με μίαν ἀλαζωνείαν ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τὴν πίπαι του καπιζίζουσαν, κάτωθεν δὲ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου ἐκρέματο κομβολόγιον ἐξ ἠλέκτρου, τὸ ὅποιον ἔθετε εἰς κίνησιν ἅμα ὡς ἔπαυε ἢ καπνοδόχος τοῦ στόματός του νὰ ἀναπέμπῃ πολύπας, ἓνας, ἓνας κόμβος τοῦ διασκεδαστικοῦ κομβολογίου ἐπιπτε ἀπὸ τὰ δάκτυλά του καὶ ἀναμφιβόλως νοερώς ἐμέτρα τοὺς κτύπους διὰ νὰ παρέλθῃ ἢ ὥρα ἕως ὅτου φανῆ κανεὶς πελάτης!

Ἄλλ' ὡς ἐκ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἦτο περίστασις εἰς τὸν ρεμβασμὸν του ἐκεῖνον νὰ ἀναπολήσῃ καὶ τὸ παρελθὸν τῶν εἴκοσι ἐτῶν, τὰ ὅποια διέρρευσαν, ἀφ' ὅτου ἀπεμακρύνθη κακὴν κακῶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του, ὅπου 20ετῆς ἔτι, ἀπέπεμψε ἀστόργως τὴν μητέρα του, ἀφοῦ προηγουμένως κατεσπατάλησε

τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια εἶχε καὶ ἐπώλησεν ὅλην τὴν κτηματικὴν περιουσίαν τῆς, ἀφ' ὅτου φθάσας εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μετὰ ἀμμίαν μεταμέλειον εἰς τὴν ψυχὴν του, κατόρθωσε διὰ τῶν δολίων καὶ ληστρικῶν ἐμποριῶν του νὰ διπλασιάσῃ τὰ ἐκ τῆς σπατάλης ἀπομείναντα χρήματα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τὸ ὅποιον τὸν βλέπομεν τῆ στιγμῇ ἐκείνη ἰστάμενον εἰς τὴν κρυσταλλίνην θύραν τοῦ καταστήματός του, καπιζίζοντα τὸ σιγάρον του καὶ μετρῶντα γοληνότατα τὸ κομβολόγιόν του.

Δύο ἀλύσσεις προσέτι χρυσαὶ ἐκρέμαντο καὶ διεσταυροῦντο ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐν εἶδει ἀλύσσεων ἀγκύρας πλοίου, καὶ οἱ ἀδάμαντες τῶν δακτύλων του ἀπετέφλωνον τοὺς διαβάτας!

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη εἶχε μάθει ὅπως τυχαίως, ὅτι ἢ μήτηρ του ἦτο ἐτοιμοθάνατος ἐκ τοῦ γήρατος, ἐκ τῶν κακουχιῶν, τοῦτο κάπως τὸν ἐνεψύχωσε διότι ἀργότερον αὐτὸς τὴν ἐθεώρει ἀποθαμένην, ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἡσυχος πλέον διὰ τὸ μέλλον! πολὺ ἡσυχος!

* *

Ἐλεημοσύνην! Ἐλεημοσύνην! χριστιανοί· ἀκούεται μιὰ φωνὴ τρέμουσα, ἐλεημοσύνην! ἐπαναλαμβάνει ἢ ἀγωνιώδης ἐκείνη φωνή! καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον διευθυνομένη εἰς τὸ κατὰστημα ἐκεῖνο μιὰ σκελετώδης μορφή! μιὰ κρυτωμένη γραῖα μόλις βοηθουμένη ἀπὸ τοὺς ἐξησθενημένους ὀφθαλμούς της διὰ νὰ νὰ βαδίσῃ, μόλις συγκρατουμένη ἐπὶ μιᾶς ῥάβδου εἰς τοὺς πόδας της! Τὸ δὲ κάτισχον ἐκεῖνο σῶμά της περιετυλύσσετο εἰς ἓνα ῥακῶδες σάλιον τοῦ ὀποίου τὰ κρεμάμενα τεμάχια ὑψωνε ὁ ἀνεμος καὶ εἰς μίαν πεπαλαιωμένην μέχρι τῶν γονάτων ἐσθῆτα ἀορίστου ἐποχῆς ἀορίστου χρώματος! Καὶ τὸ ψῦχος τοῦ Δεκεμβρίου διεπέρα τοὺς γυμνοὺς καὶ με ἐφθαρμένας ἐμβάδας πόδας της! Ἐρήγει λοιπὸν ὅλων ἢ δυστυχῆς, συνεκρούοντο οἱ ὀδόντες της, τοὺς ὁποίους διὰ νὰ κρατῆ ἀπὸ τὴν μαίαν των, προηγουμένως τοὺς εἶχε δέσῃ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δι' ἐνὸς μινδυλίου!

Ἐρήγει ἀδικόπως καὶ ἀπὸ τὰ τρέμοντα καὶ ὑπορροφημένα ἐκεῖνα χεῖλη ἐξήρχοντο αἱ

λέξεις εκείναι! Ἐλεημοσύνη! Ἐλεημοσύνη!

* * *

Ὁ κομπολογομετρῶν καὶ καπνίζων ἐκείνος ἔμπορος δύσθημος καὶ ἐκ τῆς ἀπραξίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰ βιβλία του μόνου ἔξοδα ἐσημείωσε, με παράδοξον καὶ ἐξηγητωμένον βλέμμα ὑπεδέχθη τὴν προσερχομένην πτωχὴν γραίαν καὶ πρὶν ἢ ἐκείνη προφθάσῃ νὰ ἐγκρίσῃ τὴν λαβὴν τῆς ὑελίνης θύρας ὡς τρυκυμία ἀνοίγει αὐτὸς ἐσωτερικῶς καὶ ὠθεῖ πρὸς τὰ ἔξω τὴν θύραν! ἀποπέμπων καὶ διὰ λέξεων τὴν δύστυχον ἐκείνην.

Ἡ ἐπαίτις κλονισθεῖσα ἐκ τῆς ὠθήσεως, χάνει τὴν ἰσορροπίαν, πίπτει ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας, ὅπου μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατήσῃ τὸ σκελετωδὲς σῶμά της, κλίνει πρὸς τὸ πεζοδρόμιον καὶ κυλιέται εἰς τὴν ὁδὸν ἐντὸς τοῦ βορβόρου!

Στιγμιαίως μία μεταμέλεια εἰς τὸν ἀσπλαχνον ἐκείνον ἄνθρωπον ἐπήλθε! ἤνοιξε ταχέως τὴν θύραν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ ἐνὸς διαβάτου σπεύδει νὰ ἀνεγείρῃ τὸ σῶμα ἐκείνο! Ἄλλ' ὦ τῆς φρίκης! μένει λιπόθυμος εἰς τὴν ἀπωροφημένην ἐκείνην μορφήν — (καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἀνίγειρε ψυχορραγούσαν) — διακρίνει τὴν μορφήν τῆς μητρὸς του! . . .

Εἰς τὸ ψυχορράγημα τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, ἠκούετο τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώμονος τέκνου της.

Δεκεμβρίου 1905.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Ὅταν, σὲ ρούχα μέσα τυλιγμένο
Σ' ἓνα πιχρί, ἢ μαρούλα σου θλιμμένη
Σφιχτὰ σφιχτὰ σιὸ σιῆθός της κλεισμένο
Σὲ κρατοῦσε δειλὴ καὶ τρομασμένη,

Ἀνθρώπου μᾶτι ἦταν γιὰ σένα ξένο
Κ' ἡ σφοδρὰ θωροῦσες νὰ προβαίῃ,
Καὶ τὸ μικρὸ κορμὶ τὸ παγωμένο
Σθανάσουνα τὸ βῶδι νὰ θερμαίνῃ.

Κι' ὅταν οἱ μάγοι ἐσπείρανε τὴ φήμη
Πῶς ὁ θεὸς τοῦ τοῦ σιῆ γῆ ἐγεννήθη
Κ' ἐξάνοιγε ἰεούς ἡλίους ἢ ἐπιστήμη,

Τῆς ἠθικῆς τὰ θαύματα ἐφανῆκαν
Κι' ὅλοι χλωμοὶ μ' ἓνα στανὸ στὰ σιῆθῃ
Τὸ ταπεινὸ παχί σου ἐθυμηθῆκαν.

Ἀθῆναι Δεκεμβρίου 1905

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΞΕΝΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΗΣΟΥΣ

[Χριστουγεννιάτικον χρονογράφημα τοῦ Ἀρδουέν]

Χθὲς τὴν νύκτα, πολὺ πρὸς τῆς ὥρας καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἀδελφοὶ μου ἠτοιμάζοντο νὰ φάγουν φ ο ἄ - γ κ ῆ καὶ καραβίδας ἄ λ ἄ β ο ρ δ ε λ α ἰ ζ, ὅπως ἐορτάσουν τὴν γέννησιν τοῦ Θεοῦ — Παιδός, ἐγὼ ὠλίσθησα ἡσύχως ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα τῆς κλίνης μου καὶ ἐκοιμήθην βαθέως. Εἰς τὸν ὕπνον μου εἶδα ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ τὸν μικρὸν Ἰησοῦν. Ἦτο γλυκὺς καὶ ἄβρός, με τὴν οὐλὴν ξανθὴν κόμην του, τὸν φωτιστέφανον περὶ τὴν θεϊκὴν κεφαλὴν του, τὸν ἐρυθρὸν χιτῶνά του καὶ τοὺς μικροὺς γυμνοὺς του πόδας.

Τοῦ εἶπα :

— Ἐπιθέτω ὅτι θὰ κρυώνης, μικρὸ μου Ἰησοῦ.

Ἐκαμε χειρονομίαν, ἢ ὁποία ἐσήμαινε: Τί με μέλει δι' αὐτό! Καὶ ἐφαίνετο τόσον λυπημένος, ὥστε ἠρώτησα διὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης του.

— Αἴ λοιπόν;

— Αἴ λοιπόν, ἀπέκτησα τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχεν ἄδικον νὰ με στείλῃ εἰς αὐτὸν τὸ κόσμον διὰ νὰ σώσω τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐξῆσα εἰς πτωχείαν, ἐποτίσθην ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ὕβρεις, ἐσταυρώθην, ἀπέθανα μεταξὺ δύο κλεπτῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ σώσω κανένα ἀπολύτως ἄνθρωπον.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος. Παντοῦ εἶδα τοὺς ἀνθρώπους κάμνοντας τεραστίους ἐξοπλισμούς διὰ ν' ἀλληλοσφραγοῦν εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα, ἐνῶ εἰς τὸ Κῆπον τῶν Ἐλαιῶν ἐγὼ τοὺς εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τὸ ξίφος. Προτοῦ ἔλθω εἰς τὸν κόσμον ὑπῆρχον πτωχοὶ καὶ πλούσιοι· ἐδίδα τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὰ πλούτη καὶ ὑπάρχουν ὑέροποτε ἄλλοτε σήμερον πτωχοὶ καὶ πλούσιοι. Οἱ ἰσχυροὶ πιέζουν πάντοτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ἐνῶ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως ὁ μικρὸς Ἰη-

σοῦς, χονδρὰ δάκρυα ἐκυλίουτο ἐπὶ τῶν παρειῶν μου.

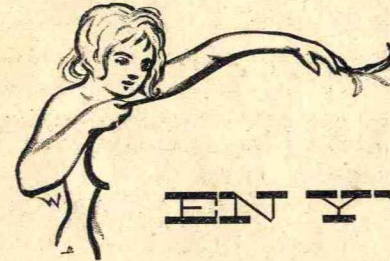
Τότε ἔκρινα καλὸν νὰ εἶπω :

— Μικρὸ μου Ἰησοῦ, ὁ πατήρ σου δὲν ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ἀληθὲς μέσον ὅπως σωθοῦν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦτο νὰ σὲ στείλῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον διὰ νὰ τοὺς εἶπῃς ὅ,τι εἶπες. Ἐπρεπεν ἀπλούστατα νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν των, τὴν φύσιν αὐτὴν, ἢ ὁποία τοὺς ἔκαμε κακοὺς καὶ ἢ ὁποία τοὺς ἠμπόδισε νὰ ἐπόφεληθοῦν τῆς διδασκαλίας σου Πράγματι...

Ἀλλὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακολουθήσω. Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς μου ἔρριψε βλέμμα μομφῆς, τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη καὶ ἐξηφανίσθη. Ἦτο παραμονὴ Χριστουγέννων, ἢ τρίτη πρωινὴ ὥρα εἶχε σημάνει καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἶχον κάμει τὴν ὀλονυκτίαν τῶν Χριστουγέννων διήρχοντο ὑπὸ τὰ παράθυρά μου, τραγουδοῦντες πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καθόλου Χριστουγεννιάτικα τραγούδια.

Ἐ. Ἀρδουέν.

(Ἐκ τοῦ « Ἀστέρως »)

ΔΟΞΑ

ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ

Ἦτο ἐν ἐκ τῶν πέντε τελευταίων εἰδῶν τῆς τριακοταεξαετοῦς βασιλείας Ἡρώδου. (Μεταξὺ 751 — 746 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης).

Ὁ ἄνθρωπος ἠθικῶς ἐπέζετο ἀπὸ τὸν βαρὸν Ἐφιάλτην τοῦ προπατορικοῦ, ἁμαρτήματος ἐνῶ πολιτικῶς καταπατεῖτο ἀπὸ τὴν ἀγέρωχον κατακτητικὴν πτέραν τῆς Ρώμης, διε, ὡς λέγει ὁ ὑφιπέτης τοῦ χριστιανισμοῦ Πλάτων, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΞ ΕΓΕΝΕΤΟ καὶ ἐσκήνωσαν ἐν ὑμῖν.

Ἰδοὺ τότε μάγοι ἐκ τῆς Περσίας ὀδηγούμενοι ὑπὸ Ἀστέρος, ὅστις ἐσημείον πορείαν ἀπὸ Ἀρχτου εἰς Μεσημβρίαν, ἐρχονται εἰς Βηθλεὲμ μετὰ δώρων νὰ προσκυνήσῃσι τὸ ὑπερούσιον βρέφος ἐν σπηλαίῳ τεχθέν, ἐν ᾧ, ὡς προεφθέρξατο πρὸ 600 ἐτῶν ὁ μεγαλήγορος ὑποφήτης τοῦ θεοῦ καὶ ὑπερτίτου αὐτοῦ γεγονότος, ἔγνω βούς τὸν κτησίμενον καὶ ὄνος τὴν φάτιγν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

Ἄγγελοι ἐν Οὐρανοῖς ψάλλουσιν, ἐνῶ ποιμένες ἐπὶ τῆς γῆς ἀγραυλοῦσιν.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔκτοτε, ἀρτυλισθεῖσα ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἁμαρτίας, ἀγάλλεται ἐνῶ ζωνωνικῶς, διδασκομένη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κίλικος ἀποστόλου, ὅτι οὐκ ἔτι ἄρσεν ἢ θήλυ, οὐκ ἔτι δούλος ἢ ἀπελεύθερος, ἀποτινάσσει τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας καὶ προαλείφεται, ὅπως γίνῃ ἡμέραν τινα πολίτις ἰσόθεος, τοῦ προσορισμοῦ αὐτῆς ἀνταξία, καὶ ταχθῇ σύσσωμος ὑπὸ τὴν πάλλευχον σημαίαν τῆς παγκοσμίου δημοκρατίας, ἧς τοῦ ἡγέτου τὴν γέννησιν σήμερον γηθοσύτως παγγηγυρίζει, χερουβικῶς μέλπουσα! Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δεκέμβριος 25. 1905

Κωνσ. Σ. Κουβαράς.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Και φεύγει ο χρόνος τρεχάτος με φτερά γιγάντεια!

Οδδέποτε σταματά, τρέχει, τρέχει αιωνίως τον αδιάκοπον και απέραστον δρόμον του. Το έν έτος καλύπτει το άλλο· το έν έτος προστίθεται εις τα άλλα και αφαιρείται από την ζωήν μας.

Φεύγει, φεύγει αιωνίως ακούραστος με βήμα σταθερόν και ίσοταχές. Πώς μοιάζει με καράβι που μās φέρει μακρονά κει που το μάτι το ανθρώπινο δεν φθάνει! Φεύγει, προχωρεί και δεν γυρίζει πει.ά. Πώς μοιάζομε και μεις με ανθρώπους, που βρίσκονται επάνω στο κατάντρομα του καραβιού, που τους φέρει μαζί του και μακρύνεται. Έτσι και μεις επάνω στα θεώρατα, στα ακούραστα φτερά του χρόνου, φερόμεθα μαζί του, μās μακρύνει από το κέντρον της ζωής και μās φέρει στον δρίζοντα του θανάτου.

Πώς τα όνειρά μας τα απειράριθμα μοιάζουν με τα κύματα, που σχίζει το καράβι για να περάση και έπειτα τ' αφήνει όπισω του και σβύνουν ένα ένα με την σειρά του, και μεις τα βλέπομε με μάτια βουροκομένα από τα δάκρυα επάνω απ' το κατάντρομα του χρόνου να σβύνουν, να διαλύονται το ένα κατόπιν του άλλου, έως ότου σβυσθούν παντελώς και το μάτι μας δεν τα διακρίνει πει.ά οδδè μνήμη μας τα πλησιάζει.

Και ο χρόνος τρέχει, τρέχει αδιάκοπα περνά και σχίζει γιγάντεια κύματα, διαβαίνει από τρυκνυμίας, από καιλαπες, από γαλήνη και ουγαλιά.

Διαβαίνει ο χρόνος, και πίσω δεν στρέφει. Το έτος φεύγει και κατά μιá σελίδα αδξάνει την ιστορίαν κάθε έθνους και άλλου μενμαύρη κατάμυση σαν την άγριεμένη νύκτα τη φοβερόη, τη μελανια. μένη, και άλλον δλόχρυση και φωτεινή, γιατί αστραπτουν διαμάντια και φέγγουν μέσα της ακτίνες ήλιου δόξης και τιμής.

Και μακρύνεται όλο ένα το άφοβο καράβι του χρόνου! για κύματά του έχει τα όνειρά μας, για πανιά του ταις ελπίδαις μας και για άγκυρα τον άγχρ και τη λαύρα που απ' τα στήθια μας, τα μανρισμένα και τα ξεσχισμένα από τους στεναγμούς, βγαίνει.

Και μέσα στο μυστηριώδες εκείνο καράβι άλλοι πέφτουν άψυχοι στο κατάντρομα από την απελπισία, τη κούρασι και την απογοήτευσι, και άλλοι β.αίρουν τρεχάτοι να καταλάβουν τās θέσεις των, έως ότου κι αυτοί άψυχοι και σαπημένοι από το κόπο, πέσουν επάνω στο κατάντρομα μ' ένα μικρό κύπο και μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη για τη ματαιότητα του κόσμου.

Ός πότε το γοήγορο τούτο καράβι θα τρέχη; ως πότε ο δρόμος του ατέλειωτος θα μένη; Θα βροη ποτέ κανένα σκόπελο να σπάση, να κατασυντριβή, να γίνη κομάρια; Πότε το απέραντο πέλαγος θα το περάση; πότε θα φθάση εκεί που πηγαίνει;

— Ποτέ! ποτέ το πέλαγος που θέλει να περάση, δεν περνάται! δεν έχει τέλος! δεν έχει άοχή! αιώνια τρέχει και θα τρέχη αιώνια!

Πέρα καράβι διάβαινε και στο κατάντρομά σου έγω θα στέκω σιωπηλός με μάτια θολωμένα από της πίκρας δάκρυα, από καύμους σβισμένα και θα προσμένω με καρδιά τ' ατέλειωτο ταξίδι, ως που να πέσω άψυχος, νεκρός μέσα στο κύμα, για να ταφώ ως τάφηκαν τα τόσα όνειρά μου, ελπίδες μου φτερουγισαίς, χαρούμενα παιγνήδια, ρειότη θεά άξένοιαστη, άγρίοστα τραγούδια!

Αθήναι τή 31. 12. 1905.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ",
ΤΟ ΔΩΡΟ

Μώχεις δώση τόσα δώρα
Την τρελλή πρωτοχρονιά
Και το δώρο που γυρεύω
Μου τ' άρνίσει μ' άσπλαχνιά;

— Και το δώρο που γυρεύεις
Δεν σι' άρνίσει μ' άσπλαχνιά,
Μα περάσανε τα δώρα,
Σ' άλλη πλειά πρωτοχρονιά.

— Τι πειράζει, μαργιορή μου,
Σκύψε δός μου δυό φιλή
Και γιορτάζουμαι και πάλι
Την τρελλή πρωτοχρονιά.

Αθήναι Δεκέμβριος 1905

Γ. Α. Αδμηάκης.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΡΙΩΝΑ

ΤΩΝ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ",

Κύριε Συντάκτα,

Έταξείδευον από Μασσαλίας εις Πειραιά, ότε, κατά τον διάπλουν, έν τω άναγνωστηρίω του άτμοπλοίου περιέπεσεν εις χείρας μου φυλλάδιόν τι του γαλλικού περιοδικού «Mercure de France», έν τω όποίω ο Γάλλος Lebeque ποιείται λόγον περί της νεοελληνικής φιλολογίας και μνημονεύει εύφήμως ένίων εκ των ποιητών μας, αποκαλών ένα μόν Κάλβον, μίαν ποιήτριαν Σαφρώ, και περί του σεβαστού ποιητού κ. Μαρτζώκη λέγει, άν δέν με άπατα ή μνήμη, ότι ούτος προσεγγίζει τον Leopardi, ένω τή έργον του έγκλειει κάτι από την άρμονίαν του Πετράρχου, την φιλοσοφικήν άμα και επιστημονικήν σκέψιν του Σουλλύ. Προυτών και ότι επιφυλάσσεται άργότερον να αναλύση το έργον του και γράψη έκτενέστερον.

Η έντύπωσις εκ της άναγνώσεως των άνωτέρω μετεβλήθη, τή αληθεία, έν έμοι εις αγαλιάσεως και εθνικής υπερηφανείας συναίσθημα, τοσοούτο μάλλον, καθόσον ξένος, μη έπηρεαζόμενος υπό χαμαιζήλων παθών ή κολακείας και έξ άπόπτου θεώμενος τόσον κολακευτικής έκφέρει κρίσεις περί των επίζώντων ποιητών μας.

Αλλά την υπερηφανείαν μου ταύτην την εθνικήν, ήν μοι προξένησεν ή άνάγνωσις των γραφομένων του Γάλλου Lebeque, μετέτρεψεν εις δικαίαν αγανάκτησιν ή άνάγνωσις του τελευταίου φυλλαδίου των «Παναθηναίων» έν τω όποίω κάποιος όμογενής των γραμμάτων, Άρίων αυτοψευδοκαλούμενος, την μεγίστην, κατά Πλάτωνα, πάσχων, φαίνεται, άμαθίαν (όρα «Αξίοχον») κατειρωνεύεται μετά πολλής τής λεπτότητος, — γρονθοκοπεί, θά έλεγα, ως ο διακεκριμένος άγροτικός, με χειρίδας στιλπνάς, — των τίτλων, ος ο ευγενής ξένος ειλικρινώς άπονέμει τοις υπ' αυτού κρινόμενοις ποιηταίς μας' ού μήν, αλλά και έν άμφιβόλω θέτει την τε φιλολογικήν άξίαν και άτομικήν ύπόληψιν του εύγενοϋς Γάλλου λογίου, λέγων, ότι πάσχει ούτος ύποβολήν ή άνθυποβολήν εκ φιλίας! (;)

Ο συνάδελφός σας κ. Lebeque, κυριώτατε Άρίων, σās διαβεβαιώ, όταν θέλετε, με τον επιστημότερον τρόπον, ότι δέν πάσχει ποτώς ύποβολήν ή άνθυποβολήν τινα.

Δέν ύπάρχει, άλλως τε, λόγος να πάσχη τις άνθυποβολήν, διά να γράφη ούτως έν τή παρούση περιπτώσει, διότι το άγαθόν και το άπολύτως. Καλόν είναι άντικειμενικόν και, δυνάμει των νόμων της άνθρωπίνης ύγιους καλαισθησίας, δύναται να έξέλθη των στενών όρίων της κλίμας ένίων περιοδικών, να θίξη εύαρέστως τās λεπτάς του καλαισθητικού συναισθήματος ίνας ένός ξένου ανθρώπου και να θέση εις την χείρά του άδέκαστον κριτικήν γραφίδα.

Μά, κύριε συνάδελφε του Lebeque, δέν γνωρίζετε, ότι δέν επιτρέπεται, χάριν τής εθνικής ήμών φιλολογικής άξιοπρεπείας, ήν διά των γραφομένων σας ύπαινίττεσθε ότι περί πολλού ποιείσθε ότι δέν επιτρέπεται, λέγω, τοιαύτα να γράφονται, όπότς ξένοι, ύποκειμενικώς και άνεπιπρεάστως, λαμβάνουν την εύγενή καλωσύνην, να γράφουν κάτι καλόν, έπαξίως, άλλως τε, διά το έργον τής πενιχράς μας φιλολογίας;

Αλλ' εις τον τόπον αυτόν, όπου πάντες πάσχομεν ένσυνείδητον Δαλτωνισμόν, όπου, κατά την χαρακτηριστικήν έκφρασιν του Ζακυνθίου Άβούρη, ο ένας λέγει: διόρισέ με ποιητήν, διά να σε μαστορέψω κριτικόν, ειπέ με λόγιον διά να σε διαφημίσω ως μεγαλοφυάν, όπου οι άρχηγοί των διαφόρων γλωσσικών αίρέσεων, αντί να αποστέλλωνται προς τον Κατσαράν διά τα παραιτέρω, διακηρύττονται Δάνται τής Έλληνίδος φωνής, όπου πάντες πάσχομεν από διαστροφήν του συναισθήματος της φιλοκαλίας, και όπου τα καθάλλα τε και πεζή γραφόμενα μερικών λογίων με έκαμαν να μακαρίζω τον έμέ, ο όποιος δέν έμαθε γράμματα και δέν γράφει ποτέ του τίποτε, τοιαύτα και χείρονα δύναται τις να ιδη γραφόμενα εις βάρος της φιλολογικής μας άξιοπρεπείας.

Φιλίστωρ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ανοιξα το παράθυρό μου και το μάτι μου έπεσε στο διπλανόμου άπέραντο έξοχικό περιβόλι, άφησα εκεί για λίγο το βλέμμα μου να εύρη μιá κάποια άκακούφισι στα τόσα αναρίθμητα δέντρα, και εύβρισκε παρηγοριά ή καρ-

διά μου στο μονότονο ξερό τους ήχο, που τους προξενούσε ο παγωμένος βοριάς, που περνούσε από τα σκελετωμένα ισομιά τους, και εκύτταζε την πεθαιμένη φύση να ξαπλώνεται πέρα έως πέρα, ενώ ένα άναρτο και άπεραντο σεντόνι άπλωνότανε σιγά γύρω γύρω, κ' έβλεπα με μιá εύχαρίστησι μέσα στα σωθικά μου, και αισθανόμουνα όχι τόσο σκληρή την άπομόνωσί μου.

Μέσα εκεί τουλάχιστον δέν έπασχα μόνος· έννοιωθα να θερμαίνεται η παγωμένη καρδιά μου, αισθανόμουνα να πέρνω δύναμι, να πέρνω νέα ζωή από το άπεραντο λείψανο που άπλωνότανε μπροστάμου και ενώ το μάτιμου άχόρταγα κυτούσε, η φαντασία μου έτρεχε μακριά, μακριά, ποιός ξέρει γυρεύοντας ίσως τον κόσμο της άνυπαρξίας.

Μά μέσα εκεί στο γλυκό όνειροπολημά μου άπομακρυσμένος ήχος με ξανάφερε πάλι στη σκληρή πραγματικότητα, και άκουσα τον ήχο της ιαμπάνας το χαρμόσυνο, να διαλαλή τη γέννησι του Θεανθρώπου και έννοιωθα να φθάνη έως στην έρηνιάμου η φωνή που από μυριάδες στόματα βγαλμένη προσ ταθούσε να ύμνήση το Θεό της.

Έτρεξε όπίσω ο νοός μου στα παιδιά μου χρόνια, τα χρόνια εκείνα τα εύτυχισμένα, τα χρόνια της άφροντισίας, και ένθυμόμουνα πως με ποία χαρά με ποίο πόθο δέν έπερίμενα την ήμέρα των χριστούγέννων, ποία άναγάλλιασι δέν αισθανόμουνα μέσα στην καρδιά μου στο κάθε ήχο της καμπάνας! Πώς έζητούσα και έσκόρπιζα γύρω τη χαρά! πως έννοιωθα στα σωθικά μου τη γαλήνη!

Και άκουσα να φθάνη ο ήχος εκείνος της χαράς στ' αυτιά μου, και άκουσα να πλημμυρίζη κάποιος βαθύς πόνος την καρδιά μου.

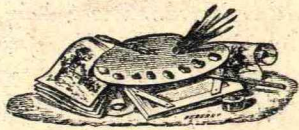
Γιατί τώρα μιá τέτοια ήμέρα που ο ήχος της χαράς πλημμυρίζει τον άγέρα, όπου ο καθένας νοιώθει τη γιορτή, όπου ζητεί να δείξη την αγάπη της καρδιάς του, και στη χαρά του να ξεχάση μιá τέτοια ήμέρα, να σβύση άφ' το πρόσωπό του το σημάδι εκείνο που δείχνει η βιοπάλη.

Και άκούω το χαρμόσυνο ήχο της χαράς και ενώ έβλεπα γύρω μου τη τόσο άπομόνωσί μου, αισθανόμουνα τη καρδιά μου να γιομίζει άφ' την πλειό μεγάλη λύπη.

Και άκούω άδιάκοπα ενώ τώρα η πρωτες άχτίδες του ήλιου προβαίνουνε σιγά, σιγά, και άπλωνουνε με κάποια προστασία στα τόσο σκελετωμένα κορμιά, σαν να ήθελε να τους δώση νέα ζωή, και καινούργια δύναμι και ενώ ο ήλιος άπαλά σκορπίζει το κατακόκκινο φώς του και άπλωνότανε σ' όλη τη γή, ο ήχος της καμπάνας έφθανε στη ψυχή μου κ' αισθανόμουνα το πλειό ιερό παλμό, έννοιωθα τώρα τη δύναμι του δημιουργού, και χωρίς να καταλάβω, σ' ένα άπαλό φύσημα του άγέρα πώγερνε με χόρι τα σκελετωμένα κορμιά σάνπως να θέλανε να χαιρετήσουνε την άγια ήμέρα, έπεσα κ' έγώ στα γόνατα μέσα στο γιορτασμό πώκανε η φύσις, μέσα στη παρθενιά εκείνη την άπεραντη, να ένώσω ο φτωχός κ' έγώ μέσα στο άγνό θυμιάμα που άνέβαινε στα ούρά νια, το πλειό θερμό ύμνο της πονε μένης μου ψυχής άναμεσα στην άπεραντη εκείνη γαλήνη, στο πανυγήρι εκείνο της ψυχής για τη Γέννησι του Θεανθρώπου.

Ἀθήναι 1005

Λουδοβίκος Σ. Μαρτζώκης

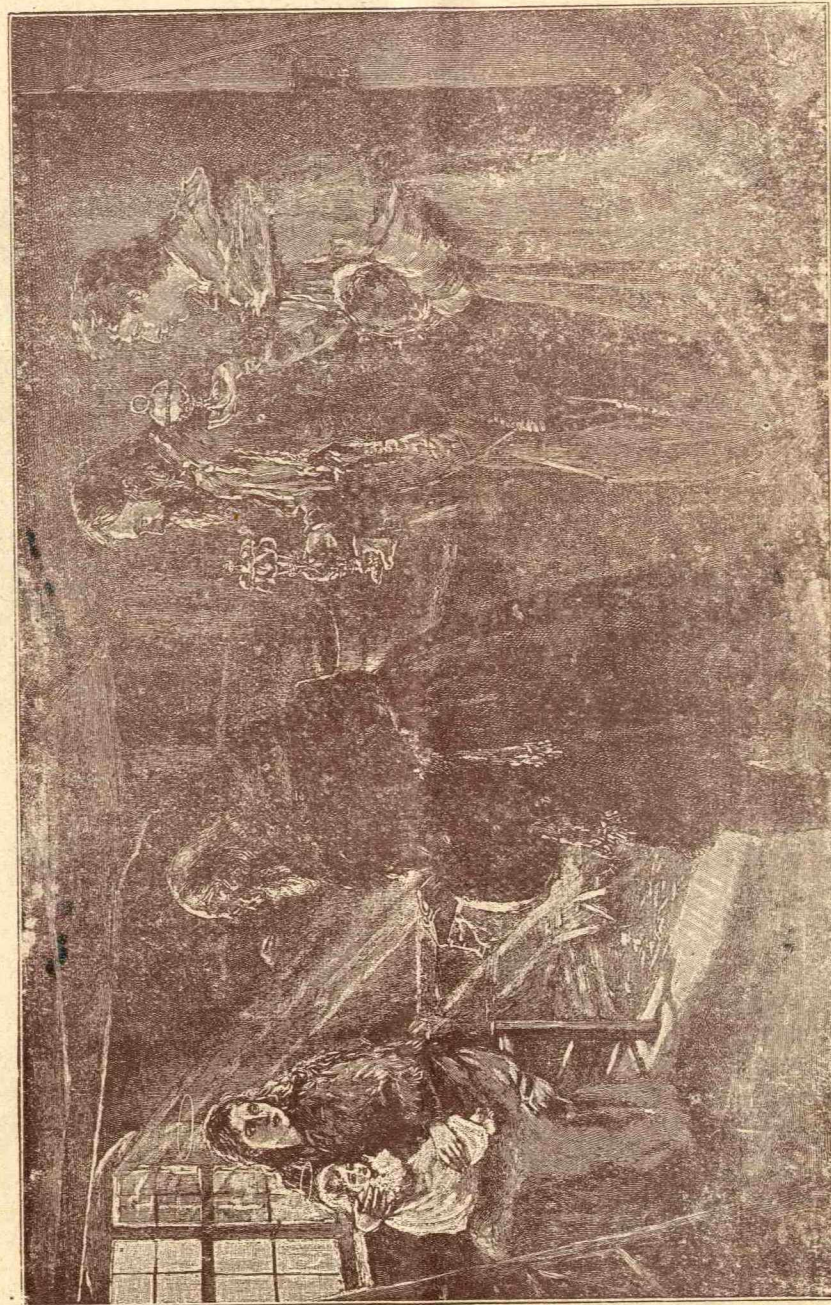

Ἀπόσπασμα ἐκ Λευκώματος.

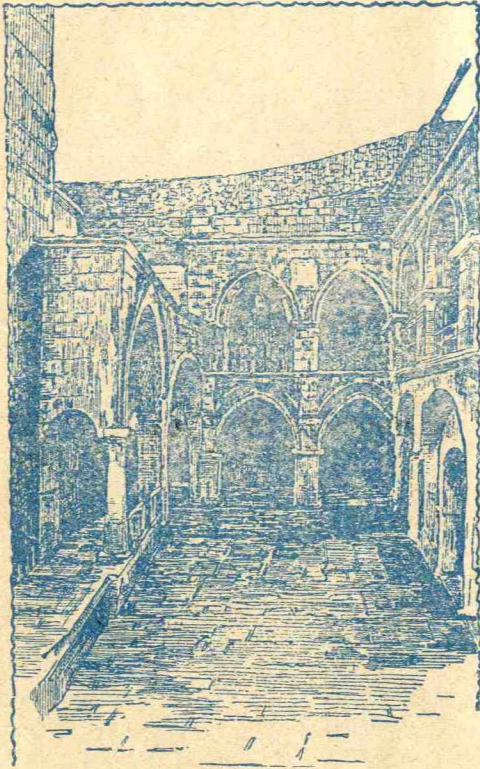
Ἡ γυνή, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐλέχθησαν περὶ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἐνριπίδου μέχρι τοῦ Σοπερχάουερ, θὰ παραμένη πάντοτε ὁ παρήγορος ἄγγελος, ἡ θεία ἐκείνη ἀκτίς, ἣτις διέφυγε τὰ σαλφείρινα δώματα, ἵνα φωτίξῃ καὶ καθιστῆ ἦτιον ἐπώδυνον τὴν πεζότητα καὶ ἀηδίαν τοῦ καθημέραν βίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἴτε ἀντανακλώσι τὸν ζόφον τῆς κολάσεως, εἴτε ἀντικατοπρίζωσι τὰ γαλανά της Ἀμφιτοίτης βασιλεία, θὰ θέλγουν πάντοτε καὶ θὰ συγκινοῦν, θὰ γοητεύουν καὶ θὰ σαγηρεύουν.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

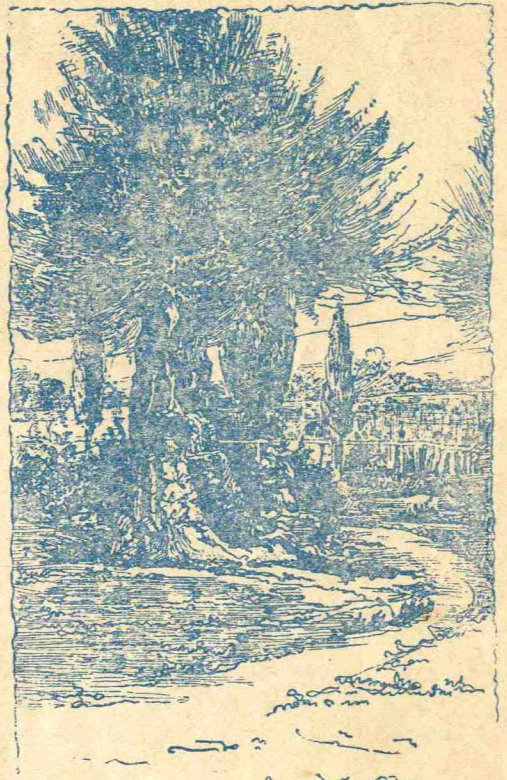
Κ. Πυγμαλίων

Οἱ Μάγοι μετὰ τὰ δῶρα. (ἐκ τῆς «Παναεοθήνης»)

Ὁ Ναός τῆς Παναγίας
ἐν Ἱεροσολύμοις

Ἐλαία Γεθσημανῆς

ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ἀνίκη καὶ οὗτος εἰς τὴν ἔγκριτον ἐν Ζακύνθῳ ἐξ Ἰταλίας ἐπύλυδα οἰκογένειαν Μαρτζώκη, ἥτις τόσον εὐδοκίμως ἐθεράπευε καὶ ἐξακολουθεῖ θεραπεύουσα τὴν ἑλληνικὴν Καλλιόπην, καὶ εἶνε κατὰ πολλὰ ἔτη πρεσβύτερος ἀδελφῶς τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, ἐνῶ φαίνεται τούτου νεώτερος.

Καθ' ὃ κράσεως λυμφατικῆς, ἔχει σῶμα λεπτοφυῆς κοῖ στεγνόν, ἐφ' οὗ κεφαλὴν ὠραία μὲ ὀφθαλμοὺς προέχοντας καὶ τρογγύλους καὶ κόμην μέλαιναν βοστρυχῶδη, εἰς τὸ μέσον χωριζομένην.

Ὀλιγώτερον εὐτυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Στεφάνου κατὰ τὸ περίτεχνον τῆς τοῦ λόγου πλοκῆς καὶ τὴν φιλοσοφικὴν ἀντίληψιν καὶ μελέτην τῶν παθῶν τοῦ ἀνθρώπου, τῶν στοιχείων, τῆς φύσεως, ὑπερτερεῖ ῥομαντισμοῦ γοιτείας.

Καὶ εἶτε ὡς θέμα σονέττου λαμβάνει τὴν ἀπλουστάτην ἰδέαν τοῦ «σχολειοῦ» εἵτετὴν ἐπίσης ἐλαφρὰν τοῦ ἀφοπλισμοῦ διὰ τῆς «ὀπλοφορίας» του, τέρπει χωρὶς νὰ κουράζη τὸν ἀναγνώστην μὲ ἓνα ἕφος πρωτότυπον, ἀφελές καὶ αἰμύλον ἄμα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τινὰ αὐστηρὸν ψυχολογικὸν νόμον, ἐκείνη ἐκ τῶν πολλῶν εἰκόνων καὶ μορφῶν ἐνὸς πράγματος ἀποτυπῶται μόνον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις εἶνε χαρακτηριστικώτερα πασῶν, διὰ τοῦτο, ὁσάκις ἀναμνησθῶ τοῦ Ἀνδρέου Μαρτζώκη, βλέπω ἔμπρὸς μου ἓνα ζευγάρι μάτια μεγάλα καὶ κόμην διευθετημένην ἐν τῷ μέσῳ κατὰ τρόπον Ἰωνικῶς χαρίεντα, ὡς μοὶ ἐφάνη ὅτε τὸ πρῶτον ἀντίκρισα τὴν εἰκόνα του ἐν τινὶ ἡμερολογίῳ τοῦ Σκόκου καὶ ὁσάκις τῶν ἔργων του τῶν ποιητικῶν τὸν «Γούμενον τῆς Ἀναφήτρας», τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσα παῖς ἔτι ὢν, ὅτι, ὡς λέγει ὁ Ῥηγόπουλος, ἔπινα τοῦ οὐρανοῦ τὴν δρόσον χωρὶς πικρίαν.

Κωνστ. Σ. Κουβαράς,

“ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ.,

ΟΝΕΙΡΟ — ΨΕΜΜΑ.

Σὰν νόμφη ἀσπροντυμένη ἡ Δεκεμβριανὴ ἐκείνη νύκτα ἔχυνε στὴ χτίσι δλόκληρη Χριστουγεννιάτικη χαρά,.. κι' ἔλαμπε 'στοῦ φεγγαριοῦ τὴ κάθε χλωμὴ ἀχτίδα...

“Ὅ,τι εἶχανε χτυπήσει τὰ μεσάνυχτα! Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούετανε, κανένα ζωντανὸ δὲν ἔτκουζε, κι' ἂν κάπου, κάπου κανένας διαβατικὸς νυχτοκόρακας ἔκανε πῶς θ' ἀρχίσει τὸ παραπονιάρικο σκοπὸ του, ὡς κι' αὐτὸς σῶπαινε ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς πλάσις, ποῦ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ γιωρτάζη τὴν ἀνάμνησι τοῦ μυστηρίου, ποῦ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ξεσκεπάστηκε, στὴν ἀναγαλιάστρα τῆς Ἰουδαίας φάτνη!.. Σ' ἓνα κρεββατοθάλαμο, ποῦ τὸ φῶς ἐνὸς καντηλιοῦ τρεμοσβύνει, σ' ἓνα κμαρωτῶ, κμαρωτῶ κρεββάτι ἀπάνου, μιὰ νέα γυναῖκα γλυκοσφαλαίει τὰ βλέφαρά της. Τὸ σγουρόμαλλο κεφάλι της ἔχει γυμνὸ ἀπάνου στὸ προπουλένιο προσκεφάλο, κι' ὁ νοῦς της σ' ὄνειρα χερυτὰ κι' ἀτέλειωτα παραδίνεται!..

Θωρεῖ σὲ μιὰ ἄγνωστη φωτεινὴ σφαῖρα τὸ κορμί της ντυμένο, μὲ μιὰ πρωτοφορία-δλόα: σπρη φρεσιὰ καὶ τὸ μέτωπό της στολισμένο, μὲ νυμφικὰ ὠραῖα λευκολούλουδα... Βλέπει ἔμπρὸς της τὸν παπὰ 'στὰ ὀλόχ'υσα βουτυμένο μὲ τὸ πρόσωπο νὰ λάμπη ἀπὸ τ' ἁγιοκέρια καὶ νὰ ψάλλη, μὲ τὴ γλυκεῖα του φωνή, τοῦ ὑμέναου τὰ συνειθισμένα τροπάρια... Δίπλα τὸ πυκνόφυλλο τῆς ἀγάπης; δένδρο, νὰ τινάζη τὰ φουντωτὰ κλωνάρια του, καὶ τὸ διάφανο τῆς παρθένας κόρφο νὰ ξαντίζη, μὲ τοῦ ἔρωτα τὰ λούλουδα!...

Σὲ λίγο φεύγει ὁ νοῦς της ἀπὸ κεῖ... Ἡ λάμψις σβύεται καὶ τὰ φουντωτὰ τοῦ δένδρου τῆς ἀγάπης κλαδιὰ μεταβάλλοντα, μ' ἓνα ἐλαφρὸ σισύρισμα, ὅμοιο μὲ γλυκοφίλημα, σ' ἐρωτικὴ ἀγκαλιά, ποῦ αἰσθάνεται, σὰν νὰ τῆς σφίγη τὸ φοβισμένο κορμί της στὸ ζωοσταλλάκτη κόρφο του!.. Ὅστερα ἓνα δάκρυ νὰ κοιλᾷ στὸ χλωμιασμένο ἀπὸ τὴ κόπωση μάγουλό της καὶ μαυτὸ ἀναίσθητη ν' ἀποχαιρετᾷ τὴ παρθένα — κόρη, καὶ ν' ἐγναντεύη χαρούμενη τὴ γυναῖκα — μάνα!..

Καὶ ἀπὸ κεῖ πάλι, πετάει ὁ νοῦς της σὲ μιὰν αὐγὴ σκεπασμένη μὲ λεπτὴ δμίχλη, ποῦ μιὰ λιανοτρέμουλη φωνή, τῆς γαργαλίζη τὸ

ἀκουστικό της νεύρο... Σὺν νὰ αἰσθάνεται νὰ
σωπαρταρᾷ καὶ γέροντας χαμογελαστά τὸ κε-
φάλι της στοῦ παιδιοῦ της τὴ κούνια, ν' ἀ-
γναντεύη τὸ χλωμὸ προσωπάκι του, καὶ τὰ
δύο του χεράκια ψηλά, μ' ἓνα παραπονια-
ρικο κλάψιμο, σὺν νὰ γυρεύη τῆς μάννας τὸ
κόρφο ν' ἀγκαλιάσῃ. . . Κ' ἐκεῖνη νὰ σταλάζῃ
κουμπὶ — κουμπὶ στὸ στόμα του τὸ γάλα
της, καὶ νὰ τὸ κυττάζῃ κατὰματα, σὺν νὰ
θέλῃ νὰ μαντέψῃ τὴ πρόωτὴ ζωὴν ἀπόλαυσι
σταῖς χίλιες, δὺο χαριτωμέναις κινήσεισιν του...
Κ' ἔπειτα νὰ τὸ παίρνῃ στὴν ἀγκαλιά της
καὶ καταφιλοῦντας τὸ μικρὸ της ἀγγελουδι
νὰ τὸ κουνῇ, νὰ τὸ χορεύῃ... Μὰ ξάφνου σὺν
νὰ αἰσθάνεται, πῶς τῆς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέ-
ρια καὶ πῶς κοιλάει χάμω στὸ πάτωμα, καὶ
μὲ τὴ διαπεραστικὴ κλάψα του, νὰ φανερώνη
τὸν πολὺ του πόνο!....

Ἔνα, Ἄχ!, ἀκούστηκε, καὶ ἡ νέα γυναῖκα
πετάχτηκε ἀπὸ τὸ πουπουλένιο της κρεβάτι..
Ἐτριψε τὰ μάτια της καλά, καλά, ἐκύτταξε
γύρω καὶ χάμου στὸ πάτωμα, καὶ ἐκά-
θισε περίλυπη στὸ καναπέ ἐπάνω, καὶ δά-
κρυα μαργαριταρένια, ἄφθονα, κοιλίσανε στὰ
μάγουλά της....

Σὲ λίγο προχωρεῖ στὸ παραθύρι καὶ πα-
ραμερίζοντας τὰ παρπετάσματα ἀγναντεύει,
ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μισόθολα τζάμια τὸ ἀντι-
κρινὸ της νεκροταφεῖο καὶ στὸ τοῖχο τῆς ἐκ-
κλησίας ἐμπρὸς δύο κυπαρίσσια νὰ κουνιοῦν
τοὺς ἴσκιους των στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὺν
φαντάσματα, στὸ κάθε φύσημα τοῦ βορρῆ.

Ἦτανε τὰ κυπαρίσσια ποῦ ἀποκάτου ἐκεῖ,
ἦτανε θαμμένο, τὸ παιδί της ποῦ ἔδω κ' ἔνα
χρόνο, τὴν ἴδια ἐκεῖνη μέρα, Χριστουγεννια-
τικὴ παραμονή, πέθανε, καὶ ὁ ἀγκηπημένος
της ἄνδρας, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ κ' ἐκεῖνος..

Πόσο τῆς ἄναψε τὸ καυμὸ τ' ὄνειρο κεῖνο!..

Τί ψέμμα!..

18 Δεκεμβρίου 1905.

ΣΗΜ. Τὸ ἄνω Χριστουγεννιατικὸ διήγημα μᾶς
ἀπεστάλη παρ' ἐνὸς κυρίου, τοῦ ὁποῖου ἐξ ἀνό-
τητος ἀποσιώπων τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ τὸ διή-
γημα τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ἀλλὰ
εἰς τὴν κ. Ἀλεξ. Παναγιωτάτου, καὶ τὸ ὅποιον
ἀνεκαλύψαμεν χθὲς δημοσιευμένον εἰς τὸ ἡμερολό-
γιον τοῦ 1899 τοῦ κυρίου Σκόκου, ὥστε δὲν θέτο-
μεν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. ἐκείνου, ἵνα μὴ γίνωμεν
καὶ ἡμεῖς συνένοχοί του, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν τῆς κ.
Ἀλ. Παναγιωτάτου διότι τὸ διήγημα ἔπαθε με-
ρικᾶς μεταβολᾶς. (Ἠμερολόγιον Σκόκου τοῦ 1899).
σελὶς 234.)

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ.

Τῆ Δεσποινίδι Σοφία Ν.

Ἄπ' τῆς νυκτὸς τῆ σκοτεινιά τὰ χρώματα
[ἔχει πάση
Ἐὐκαλλιτέχνης τ' οὐρανοῦ καὶ σῶχει ζω-
[γραφήση
Τὰ μάτια σου τὰ ὁλόμαντρα μὲ πάθος καὶ μὲ
[χάρι

Περίσοια, ποῦ ὅποιος κ' ἂν τὰ ἰδῇ, κόρη
[μου, θὰ σαστίση.

Κωνσ. Σ. Κουβαράς.

ΑΙ ΔΥΟ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Σὲ φτωχικὸ σπητάκι
ὅπου δὲν εἶχανε ψωμί,
οὔτε φωτιὰ στὸ τζάκι,
γρηῆ καὶ κόρη πάγωναν
στὸ ἔρημο καλύβι... ..

Χριστοῦγεννα! περίμεναν,
μὲ παγωμένη τὴ λαλιὰ
μὲ μαυρισμένα χεῖλη.

Χριστέ! ἐφώνηξ' ἡ γρηῆ
τὴ φτώχεια δὲν φοβοῦμαι
μὰ ἡ πείνα! σκάφτει τῆς φτωχῆς
μικρούλας μου τὰ στήθη,
μὲ δακρισμένη τὴ ματιὰ
ἐτένε προσκυνοῦμε
ἄκουσε! ἡ ἐγγόνη μου
τὰ πλούτη της στερήθη.

Εἶσαι σκληρὸς Θεάνθρωπε
στὴ μαύρη προσευχή μου!
καὶ τὴ φωνή μου δὲν ἀκοῦς
ποῦ βγαίν' ἀπ' τὴ ψυχὴ μου!
Ἐγὼ ποῦ ἄλλοτε ψωμὶ
μὲ ἀφθονιά σκορποῦσα
εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πάσχοντας
κ' ὅλους τοὺς συμπονοῦσα.

Καὶ τώρα; ἡ ἐγγόνη μου πεινᾷ
θέλει ψωμί, κρυνῶναι!
δὲν βλέπεις πῶς εἶναι χλωμή;
ἡ πένα θανατώνει.....

ἡ πένα ἔσκαψε βαθειὰ
τὴ ἄμοιρη μικρὴ μου.
Τὸ κρύο ὦ! ἐπάγωσε
τὸ ἄτυχο παιδί μου.

Σῶπα! γιαγιά μου, φώναξε
ἡ ὄρφανή μὲ πόνο,
εἶν' ὁ Χριστὸς μας εὐσπλαχνος
αὐτὸ γνωρίζω μόνο.
Πονάει κάθε δυστυχῆ,
κάθε καρδιὰ πονάει,
ποτέ του δὲν ἀλησμονεῖ.
ἐκείνου ποῦ πεινάει..

Σ' ὅλους χρυσοῦ παρηγορᾷ
εἶν' ἡ σεπτὴ μορφή του
δι' ὅλους ἄσυλον γλυκὸ
εἶν' ἡ ἀγνή ψυχὴ του,
γι' αὐτὸ καίγῳ προσεύχομε
στὸ θεῖον ὄνομά του
νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὡς βοηθεῖ
ὅλα τὰ πλάσματά του.

Χριστέ δὲν ἔχομε ψωμὶ
ἀληθινά! πεινοῦμαι.
ἡ προσευχή μας ἄς γενῇ
λιβατοδὸ σὲ σένα,
ἐμεῖς τὴ θεία χάρι σου
αἰώνια προσκυνοῦμε,
καὶ ἡ καρδίεσ μας πετοῦν
στοὺς οὐρανοὺς μὲ σένα.

Ἐρηθὰ πειὰ δὲν ἐμίλησε
πικρὰ ἀναστενάξει,
τὴ προσευχὴ της ἔκανε,
καὶ τὸ Χριστὸ κυττάζει.
Ποῖος ξέρει τί ἄπιστο κακὸ
τῆς βάρυνε τὰ στήθια,
καὶ ἔγειρε τὴν κεφαλὴ
τὴν παγωμένη! ἀλήθεια.

Καὶ ὁ Χριστὸς κατέβηκε
τὴ λάμψι του ἀπλώνει.
ἀκτινεὺ χρυσοθάμποτεσ
στὴν ὄρφανὴ ξαπλώνει.
τὴν παίρνει στὴν ἀγκάλῃ του
γλυκὰ τὴν εὐλογαίει
μὰ ἡ γρηῆ δὲν ἔβλεπε!
τὴν κόρη ποῦ πετάει....

Μικρούλα μου τῆς ἔλεγε
παιδί μου χαϊδεμένο
παύω τὸ πικρολάλημα
καὶ τὸ Χριστὸ προσμένω.
Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1905

Σοφία Κ. Οικονομίδου.

Τὸ ὄραϊον δὲν ἐγκείται εἰς τὴν δουλικὴν
ἀπομίμησιν τῆς φύσεως, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν
αὐθαίρετον ἐμπνευσιν τοῦ καλλιτέχνου. Τὸ
ὄραϊον ἐγκείται εἰς τὸ ἐναυμόγιον συνδυασμὸν
τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως παρεχομένου καὶ τοῦ
ἀπαιτουμένου ὑπὸ τῆς τέχνης.

Ἄρβανιτόπουλος.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Εὐρισκόμην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν
πλέον κεντρικὴν ὁδὸν τῆς πόλεως, ὅμοιοι ἐκ
νέων καὶ νεανίδων εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο
ἀπὸ τὰ διάφορα καταστήματα, τὰ ἀμιλλώμενα
ποῖον ἐξ ὅλων νὰ διακριθῇ διὰ τὴν προκλη-
τικότητα μεθ' ἧς θὰ εἶχον τοποθετήσει εἰς
βιτρίνας των τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Οἱ ὑπάλληλοι τρελλοὶ ἐκ τῆς ἐργασίας
ἐπηγενοῦρχοντο μὴ γνωρίζοντες ποῖαν πα-
ραγγελίαν νὰ ἐκτελέσωσι πρότερον καὶ ποῖαν
κατόπι, ποῖον νὰ περιποιηθῶσι περισσό-
τερον, τί νὰ κερδίσουν, τί νά... κλεψουν καὶ
τὰ τοιαῦτα.

Νέοι καλοενδεδυμένοι, γελαστοί, χιρὸ-
μενοι, μὲ χειρονομίας καὶ φωνὰς εἰσήρχοντο
κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸ κατάστημα ποῦ
εἶχον μεταβῆ γ γ α γ ο ὕ σ τ ο !

Νέφη χαρτοπολέμου διήρχοντο ἄνωθεν
τῆς κεφαλῆς μου, διαλλόμενα εἰς τὰς ὥρας
καὶ ἐβεννώδεις κόμας παρθένων καλλιπα-
ρείων καὶ τρελλῶν.

— Δός μου ἑκατὸ δρᾶμα χαρτοπόλεμο,
κύριε Κώστα (καθὼς ἔλεγον τὸν καταστη-
ματάρχην), γρηγόρα γὰτὶ βιάζομαι.

— Δός μου καὶ μένανε πενήντα, ἀκούεται
καὶ ἄλλος νέος νὰ φωνάζῃ.

— Καὶ μένανε, κύρ Κώστα, μὰ κάνε ντέ,

δὲν ἀκοῦς ; οὐ θὰ φύγω ! ἔλα λοιπόν, τ' εἶν' αὐτά ! δὺὸ ὄρες κάθομαι ἔδῳ, διαμαρτῆ- ρεται ἀνυπόμονος καὶ ζωνρὸς νέος.

Καὶ αἱ φωναὶ αὐταὶ δὲν ἔπαυον, δὲν ἐγί- νοντο σιγώτεραι ἀλλ' ὅλονεν καθίσταντο πε- ρισσότεραι καὶ ὀξύτεραι. Ὁ εἰς ἐξήταζε τὰ μηχανήματα ἐνὸς σηδροδρόμου κινουμένου... μὲ σ π ἄ γ ο ν, ὁ ἄλλος μίαν κούκλαν ποῦ ἔ- κλινε τὰ μάτ,α της, ὅταν ἤρχετο εἰς θέσιν ὀριζοντίαν, τίς εἶδε εἰς ποίαν δ α ι μ ὀ ν ι ο ν δ ὕ ν α μ η ν (!) ὑπέκουσα, ὁ ἄλλος τοῦτο, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο· φωνές χαλασμοὶ κόσμου, κακὸ, σπροξήματα, κλοτσές γρυλίσματα, χαρτο- πόλεμος καὶ χίλια δαὸ ἄλλα πράγματα.

Οἱ πλουσιοκράται καὶ ἀριστοκράται κα- τίφθανον μὲ τὰ λ ο ν τ ὶ τ ω ν καὶ τοὺς λ α λ α ἰ δ ἔ σ τ ω ν, ἠγόραζαν χίλια δαὸ πράγ- ματα, τὰ ἐφόρτωναν εἰς τὰ ἀμάξια καὶ ἔφευγον.

— Mamaselle, σᾶς παρακαλῶ, ἐκλέ- ξατε καὶ τι, ἀκουεταί μία ἀνδρική φωνὴ γερνυρισμένη μὲ σάλτσαν.... γυναικίαν καὶ μὴ ἔχουσα καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἀνδρικὸν χαρακτήρα, θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, θὰ μοῦ προξενήσητε μεγίστην χαρὰν, mamaselle, δεχομένη καὶ τι ἐκ μέρους μου.

— Ὡ! merci mon cher ami, ἀλλὰ θὰ ἦτο περιττόν, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς δεικνύ- ονσα δακτυλίδιον μὲ χονδρὸν ἀδάμαντα.

— Merci, mille mercie, Mamaselle, εἶπεν ὁ νέος ἐκεῖνος ὁ γαντοφορεμένος μὲ μίαν δουλοπρεπῆ reverence καὶ μὲ ἓνα μορφασμὸν δεικνύοντα τὴν βαθείαν του θλίψιν διὰ τὸ ἑκατοστάρικο τὸ ὅποιον ἐκύ- λησε πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ὀφθαλμῶν μου, διότι οὐδέποτε βεβαίως θὰ ἠλπίζεν ὁ δυστυ- χής, ὅτι ἡ mamaselle θὰ ἐξέλεγε τοι- οῦτον δῶρον. ἀλλὰ «τὸ γινόμενον οὐκ ἀπο- γίνεταί». Καὶ αὐτὸς μὲν κατέπιε τὸ μέγα χάπι, ἐγὼ δὲ ἐσυλλογιζόμουν τὸ τί δύναται τις, ν' ἀκάνη, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχη πολλὰ καταλε- ρωμένα χαρτιά, φέροντα τὴν παντοδύναμον εἰκὼν τοῦ Γεωργίου Σταύρου ! ! !

*
* *

Ἐν ᾧ ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπαίξετο μέσα εἰς τὸ τὰ μεῖον, εἰς νέος πτωχικὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδεδυμένος, ἴστατο πρὸ πολλῆς ὥρας εἰς μίαν βιτρίναν καὶ παρετήρει μὲ λαχτάρια καὶ παράπονο καὶ τι ποῦ εὐρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς.

Παρετήρει καλὰ—καλὰ τὴν βιτρίναν καὶ ἔπειτα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸ μέ- ρος τῶν ὑπάλληλων διὰ νὰ καλέσῃ κανένα, ἀλλὰ οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὸν πτωχοενδεδυμένον ἐκεῖνον νέον, ἀλλὰ δι' ὅλης τῆς δικανικῆς αὐτῶν εὐγλωττίας προ- σεπάθουν νὰ...ἀπο....γυμνώσουν τοὺς πλουσι- οκράτας καὶ θορηβώδεις νέους. Ὁ πτωχὸς νέος περιέμενε μετὰ καρτερίας ἕως ὅτου εὐδοκήσουν οἱ κ. κ. ὑπάλληλοι νὰ τῷ ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του «πόσον κοστίζει τὸ δι- κτυλιδάκι ἐκεῖνο», δεικνύον μὲ τὸ δάκτυλό του ἔξωθεν τῆς βιτρίνας ἓνα μικρὸ γυναικίον δακτυλίδι, καὶ ὁσάκις ἠρώτα ἐρύθημ' ἐκά- λυπτε τὰς λευκάς παρειάς του.

Ἐπὶ τέλους ἠδῶκε εἰς ἐκ τῶν ὑπάλλη- λων νὰ τῷ εἰπῇ, ὅτι κοστίζει δώδεκα δραχμάς, ἀφαιρουμένης.... τῆς ἐκπτώσεως τῶν 30ο/ο, μὲ τρόπον βάνουσον καὶ ἐλεεινόν.

— Δὲν κάνει φθηνότερα κύριε ; ἠρώτησεν ὁ πτωχὸς νέος.

— Ὅχι ! ἂν θές πάρτο εἰδεμὴ πᾶρ' τὸν κύριον ἑαυτὸν σου καὶ κουβάλ' ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ δυστυχὴς νέος παρετήρησε τὸν κύριον (!) ὑπάλληλον μὲ ἓνα παραπονετικὸ βλέμμα ποῦ μοῦ ἐλάβωσε τὴ καρδιά. Οὐδέποτε εἶδον πλέον παραπονετικὸν καὶ λυπηρὸν βλέμμα· ἓνα χαμόγελο καρτερικὸ καὶ εἰς βαρὺς ἀνα- στεναγμοὺς ἀπήντησεν εἰς τὴν σκαιότητα τοῦ κικροτρόπου ὑπάλληλου.

— Τὶ νὰ τὸ θέλῃ ἀρά γε ; διελογίσθη. μήπως ἀγαπᾷ καμμιά καὶ θέλει νὰ τῆς προ- σφέρῃ ; Τὸν δυστυχῆ ! ἀλλὰ μήπως κι' αὐτὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, ἂν καὶ εἶναι πτωχὸς, ν' ἀγαπᾷ ; Τὸν εἶδον ὕστερον, νὰ μετᾷ τὰ χρήματά του, ἂν ἦσαν ἀρκετὰ πρὸς ἀ- γορὰν τοῦ δακτυλιδίου. Ἀλλὰ ὑπελείποντο φαίνεται δέκα πέντε λεπτά, διότι τὸν ἀκούσα νὰ λέγῃ:

— Δὲν κάνει, κύριε, ἔνδεκα καὶ ὀγδοήκοντα πέντε;

— Ὅχι ! δὲν ἀκοῦς ; φαίνεται νὰ μὴ ξέ- ρεις Ἑλληνικά.

— Μὰ δὲν ἔχω, κύριε, ἀλλὰ ἔλα δὰ κα- ὕμενε καὶ σὺ γιὰ δέκα πέντε λεπτά ;...

— Καὶ τί μὲ μέλλει μένανε ;

Ὁ νέος ἀπελπισμένος ἔφευγε καὶ ἓνα δάκρυ χονδρὸ ἐξέφυγε τῶν βλεφάρων του κυλίσαν ἐπὶ τῶν καταπορφύρων παρειῶν του. Ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος· ἔρριψε τελευ- ταῖον ἀποχαιρετιστήριον βλέμμα ἐπὶ τῆς

βιτρίνας καὶ ἀπεμακρύνθη. Τρέχω κατόπι- νου καὶ τὸν σταματῶ.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ, φίλε μου, νὰ δεχθῆς τὰ δέκα πέντε λεπτά, γιατί, πιθανὸν ἕως ὅ- του πᾶς νὰ τὰ φέρῃς ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ πω- ληθῇ τὸ δακτυλιδάκι. Δὲν πειράζει ἂν τὰ λάβῃς διότι ἂν καιγῶ βρισκόμουνα στὴν θέ- σιν σου θὰ ἔκανες τὸ ἴδιο. Πάρτα καὶ ὅταν μὲ συνατήσῃς πάλιν μοῦ τὰ δίνεις

Ὁ πτωχὸς ἔραστής, διότι δὲν ὑπάρχει ἀμ- φιβολία, ὅτι τὸ δακτυλιδάκι ἐκεῖνο θὰ ἐκό- σμει τὸ παχουλὸ καὶ κατάλευκο χεράκι κίμ- μιάς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του, δὲν ἤθελενὰ τὰ δεχθῆ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὕστερον τῇ ἐπιμόνῳ παρακλήσει μοῦ τὰ ἔλαβε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ θὰ σοῦ εἶ- μαι αἰωνίως ὑπόχρεως, διότι δὲν θ' ἠδυνά- μην, περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, νὰ τὰ εὔρω γιὰ νὰ πληρώσω τὸ δακτυλιδάκι, ποῦ θὰ χα- ρίσω στὴ Μ. . . ., Ἄ ! συγνώμη, κύριε, διότι εἶμαι συγχισμένος.

Ἐχωρίσθημεν ἀφ' οὗ μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου.

*

Εἰσῆλθε τρεχάτος καὶ ἠγόρασε τὸ δικτυ- λίδιον. Ἀφ' οὗ τὸ παρετήρησε καλῶς τὸ ἔ- θηκεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ τρεχάτος.

Ποῦ ἀρά γε νὰ πηγαινῇ τώρα ; διελογί- σθη, σὲ ποίαν νὰ τὸ προσφέρῃ αὐτό ; ἀρά γε θὰ εἶναι καμμία τοῦλάχιστον ἀξία τοιού- του περιπαθοῦς ἔρωτος ; Καὶ μὲ τοὺς συλλο- γισμοὺς τοίτους ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ τὸν πα- ρακολουθῶ κρυπτόμενος ἐκάστοτε εἰς τὰς γωνίας, διὰ νὰ μὴ μὲ ἴδῃ. Ἐβάδιζα ἐπ' ἀρκετόν, πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἀπέ- χων ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐξῆλθομεν τῆς πόλεως. Ἦχισα ν' ἀνη- συχῶ σκεπτόμενος μήπως ἦτο ἐλεεινὸς τις λωποδύτης, ὅστις ἐχρειάζετο τὸ δακτυλίδιον ἐκεῖνο διὰ κανένα ἰε ρ ὶ ν σκοπὸν.

Πόσον ἠπατήθη ! δὲν εἶχον τελειώσει τὴν σκέψιν μου καὶ τὸν βλέπω νὰ σταματᾷ πρὸ φράκτου τινὸς πτωχικοῦ, ἔπειτα νὰ κα- λῆ μὲ τὸ ὄνομά της τὴν λατρευτὴν του.

— Μάρω, Μάρω, ἔλα ψυχὴ μου, ἔλα νὰ σὲ δῶ, ἐφώναζεν ὁ νέος μὲ σιγανὴν καὶ τρε- μουλιαστὴν φωνήν.

Μία νέα μὲ εὐγριμμον, ἀλλὰ πτωχικῶς

ἐνδεδυμένον σῶμα ἐπετάχθη ἐκ τοῦ φράκτου καὶ ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιὰ του. Ῥῆγος μὲ κα- τέλαβε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀγνοῦ μυστηρίου.

— Νικό μου ἀγαπημένε, καλῶς μοῦλθες ἀλλὰ γιατί ἄργησες ; ἄ ! ὅλα τὰ καταλαμ- βάνω ! δὲν μ' ἀγασπᾷς περὶ καὶ μ' ἀφήνεις μονάχη ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ μὲ τὸν δυστυχισμέ- νο πατέρα μου καὶ σὺ πᾶς καὶ διασκεδάσεις μὲ τοὺς φίλους σου !

— Ὅχι ψυχὴ μου ὄχι ! δὲν διασκεδάζω ἀλλ' ἡ πῆγα ν' ἀγοράσω τοῦτο, γὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω μπουζυμὰ νὰ μὴ μείνης καὶ σὺ πα- ραπονεμένη, καὶ τῇ προσέφερε τὸ δακτυλίδι.

Ἡ Μάρω τὸ πῆρε στὸ χέρι της μὲ μὴ χαρὰ ἀπερίγραπτη, τὸ ἔθεσε στὸ λευκὸ καὶ λεπτὸ της δάκτυλο μὲ πηδήματα καὶ γέλοια μὲ κίνδυνον νὰ ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της.

Ἐνα ἰσχυρὸν φίλημα ἦτο ἡ ἀνταμειβὴ τοῦ Νίκου γὰ τὸ δακτυλίδι αὐτὸ τὸ ἀγνοῦ φίλημα ἦτο ὁ καλλίτερός του μπουναμᾶς.

Ἐπεσεν ὁ εἰς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου καὶ ἡ ἀνατέλλουσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σελήνη ἐσχημάτιζεν ἓνα ὀλόχρυσον στέ- φινον μὲ τὰς ὠχρὰς της ἀκτίνας περίξ τῆς ὀλόξανθης κόμης τῆς πτωχῆς Μάρω, ἣτις εἶχε γύρει τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της εἰς τὸν ὄμων τοῦ Νίκου της, τοῦ λατρευτοῦ ἔραστοῦ της.

Εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἔμειναν περὶ τὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας.

Οὐδέποτε μεγαλύτεραν συγκίνησιν καὶ χαρὰν θέλει δοκιμάσει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀνατριχίλασις κατέλα- βε τὸ σῶμά μου, ἐπειδὴ ἐσκέφθη, ὅτι ἐὰν δὲν ἔδιδον εἰς τὸν πτωχὸν νέον τὰ δέ- κ α π ἔ ν τ ε λ ε π τ ἄ, αἱ δύο ἐκεῖναι ὑπάρ- ξεις δὲν ἤθελον αἰσθανθῆ τὴν χαρὰν ἣν ἠ- σθάνθησαν καὶ ὁ ἔρωσ των ἴσως ἤθελε μείνη παραπονεμένος.

Χωρὶς νὰ θέλω, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἀντὶ ἑκατὸν δραχμῶν ἀγορασθῆν δακτυ- λίδιον τῆς Mamaselle καὶ ὁ γαντοφορε- μένος ἐκεῖνος ἠλίθιος, ὅστις τῆς τὸ προσέ- φερεν ! !

Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1915.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

Ἡ νεολαία τοῦ Ἡρακλείου (Κρήτης) πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν περίπου θρηνεῖ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ φίλου μας Ἀριστομένους Πατέρακη.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη προφθᾶση νὰ ἴδῃ τὸν εἰκοστὸν δεῦτερον Μάϊον τῆς ἡλικίας του καὶ ὁ ἀδυσώπητος χάρος τὸν ἀφῆρσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ δυστυχοῦς πατρός του καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Νέος μὲ σφίγος καὶ δύναμιν θερμὸς λάτρης τῶν μουσῶν, φίλανθος εἰς ἅκρον, χαριτωμένος καὶ ροδοκόκκινος, γελαστὸς καὶ γλυκὺς εἰς πάντας, μὲ μιὰ καρδιὰ ποῦ δὲν ἐγνώριζε τί ἐστὶ κακία καὶ μῖσος, ἀλλὰ γεμάτη ἀγαθότητα, μὲ ψυχὴ ἀγγελικὴ καὶ μὲ αἰσθήματα μεγάλα, εἰσῆρχετο μὲ ὑψηλὰ καὶ χρυσᾶ ὄνειρα, πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τῆς κοινωρίας. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη σχεδὸν ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος καὶ κύμα ὀρμητικὸν καὶ γιγάντιον ἀνέτρεψε τὸ σκάφος τῆς ζωῆς του. Ἀσθένεια πεντάμηνος τὸν ἔστειλεν εἰς ἄλλον κόσμον γὰρ νὰ ζηλεύσῃ καὶ ἐκεῖ τὰ ἄπειρα προτερήματά του καὶ τὸ σφιγγλὸν τοῦ σώματός του.

Ἡ νεολαία τοῦ Ἡρακλείου ἐθεώρησε τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς μας Ἀριστομένους, ὡς πλήγμα τοῦ χάροντος κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, διότι οὐδεὶς ἄλλος νέος ἦτο τόσο ἀγαπητὸς εἰς τὴν κοινωρίαν των καὶ τόσο χαριτωμένος, ὅσον αὐτός.

Ὁ δυστυχῆς πατὴρ του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἀπαρηγόρητοι κλίνουν τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ δημιουργοῦ. Καὶ ἡ «Νεότης», τῆς ὁποίας θερμὸς ὑποστηρικτὴς καὶ φίλος ἐτύχχανε συμμεριζομένη τὴν λύπην τῶν συγγενῶν καὶ πολυπληθῶν φίλων του ἐκφράζει αὐτοῖς δι' ἐμοῦ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά της.

Ἰ. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

Ἀπὸ τοῖς νεαροῖς μας δυνατοῦς

Γ. Μ. ΜΩΡΟΣ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἐκ τῶν νεαρῶν μας συνεργατῶν

καὶ ὑποστηρικτῶν τῆς «Νεότητος» κ' Μ. Β. Μώρου. Πατὴρ αὐτοῦ τυγχάνει ἡ μυροβόλος καὶ φιλόμουσος νῆσοστῶν Φαιάκων. Ὁ κ. Μιχ. Μώρος δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ἐγεννήθη μὲ τὸν δημοσιογραφικὸν κάλαμον εἰς τὰς χεῖρας· διότι ἐν ᾧ ἀκόμη δὲν ἔχει εἰσελθῆ εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του δημοσιογραφεῖ εἰς πολλὰ σοβαρὰ καθημερινὰ φύλλα τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ περιοδικά. Ἐχει τόμον ὀλόκληρον ἀνέκδοτον πεζῶν καὶ ἐμμέτρων ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Μενεξέδες» καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐν ἐπίκαιρον δημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὸ «Μπονάμας τοῦ πεθαμένου». Εἶναι κάτοχος τελείως τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ἐξ ἧς ἔχει μεταφράσει πλεῖστα διηγήματα.

Ἐν δὲ θεατρικὸν ἔργον τοῦ Henrik Ipsen ἐξόχως μεταφρασθὲν ὑπ' αὐτοῦ δίδεται προσεχῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τοῦ θιάσου Κ. Πουλοπούλου.

Τοιοῦτος ὁ νεαρός Μιχαλάκης ὡς συνήθως καλεῖται, τοῦ ὁποίου ἡ «Νεότης» ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς, δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα διαβλέπουσα ἐν αὐτῷ ἓνα ἐκ τῶν μελλόντων νὰ δράσωσιν ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ κόσμῳ.

«Νεότης»

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ»,

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

... Ἐξύπνησε καὶ πάλιν ἡ δυστυχῆς μὲ τὸν φοβερώτερον τῶν ἐφιαλτῶν. . . Εἶναι τόσαις νύκταις τώρα, ὅπου πάντοτε ἀπαίσιος ἐφιάλτης τὴν ἀφίνει ἄπνουν. . . . Ναὶ ἄπνουν! Καὶ πότε παρουσιάζεται ἐκεῖνος ἐμπρός της καὶ τῆς ὀμιλεῖ μὲ τὰ γλυκὰ ἐκείνα λόγια, ποῦ ἄλλοτε ἐπλήγωναν τὴν ἐρωτευμένην καρδίαν της, πότε τῆς λέγει τὴν προσβητικωτέραν φράσιν «δὲν μ' ἀγαπᾶς» καὶ πότε τὴν φιλεῖ εἰς τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοτε εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ φοβερώτερος ὄρκος τοῦ ἔρωτος, καὶ ἀκούεται ψιθυρίζουσα ἐνῶ κοιμᾶται «Σέ ἀγαπῶ Τάκη μου καὶ πεθαμένον, σ' τὸ ὀρκίζομαι στὸν ἔρωτα ποῦ ἔχει πληγωμένη τὴν καρδιὰ μου»

Ἦτο ἡ αὐξ τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ 1904· ἡ νύξ τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιάς τοῦ 1905. Ὅλοι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἀγρυπνοῦσαν παραδιδόμενοι εἰς τὴν τρέλλαν τῆς πρωτοχρονιάς· εἰς διαφόρους οἰκίας τὸ παιγνιόχαρτον διακοῦσε μέχρι πρωῆας καὶ ἐν γένει τὴν λύπην καὶ μελαγχολίαν εἶχε διαδεχθῆ ἡ γενικὴ εὐθυμία, ἡ μέθη, ἡ τρέλλα. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ εὐοίωνου ἄρματος τοῦ νέου ἔτους ἦτο ἐνθουσιώδης.

... Καὶ ἡ Φρόσω ἦτο ἀγρυπνος, ὄχι ὁμως διότι εἶχεν ἐπιδράσει ἐπ' αὐτῆς ἡ πρωτοχρονιά. . . Ὁ κόσμος ἔξω ἔχαιρε, ἐγάλα, ἐν ᾧ αὐτὴ ἔκλαιε, ἀπαρηγόρητα. Ἐνεθυμείτο, ὅτι ἦτο ποτὲ εὐτυχῆς, ἐνόσφ' ἔξῃ ὁ ἐραστής της, ὁ λατρευτὸς της Τάκης, ἐν ᾧ τώρα εἶναι ἡ δυστυχέστερα τοῦ κόσμου γυνή. Τὸν

ἀγαπᾶ καὶ τώρα καὶ κάθε βράδν τὸν οἰκεύεται καὶ ἐξυπνᾶ τρομασμένη. Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἐκεῖνος, αἱ νύκτες ἦσαν δι' αὐτὴν αἰῶνες. Ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν της. Ποθεῖ τὸν θάνατον, διὰ τὴν αἰταμώσῃ τὸν Τάκην της, διότι καὶ θενωτᾶ τὸν ἀγαπᾶ καὶ τὸν λατρεῖ. . . .

Ἐτυχε νὰ τὴν ἴδω κάποτε εἰς τὸ νεκροταφεῖον μὲ τὴν ποδ' αἰτῆς γεμάτη ἄνθη. Πῆγε στὸν τάφο του καὶ τὰ ἐσκόρπιζε. Κατόπιν ἤρχισε νὰ κλαίῃ τόσο συγκινητικῶς, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ ἀφωτος φύσις συνετράσατο εἰς τὰ δάκρμά της. «Τάκη μου» ἔλεγε «πῶς μ' ἐλησμόνησες; ξύπνα τώρα ἀπὸ τὸν βαρύν σου ὕπνον καὶ ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς», Ἐπίστευεν ἡ δυστυχῆς ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ὄνειρον, ὅτι εἶναι ὕπνος διαρκῶν δέκα ἢ εἴκοσι νύκτας. . . Ἀ! ποσάκις διὰ τὸν ἀληθῶς ἐρόντα δὲν ἀνατρέπονται οἱ ὄροι τῆς φύσεως. Ἐν ᾧ ὁ νοῦς τοὺς βλέπει ὅπως ἔχουν, ἡ καρδιὰ τοὺς θέλει μεταβεβλημένους. Ποσάκις ἡ μεσημβρία δὲν μετεβλήθη εἰς μεσονύκτιον χάριν τοῦ ἔρωτος. Ποσάκις τὰ ἀφανῆ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ ἐφώτησαν τὴν γῆν ζωηρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἥλιου! . . .

Πολλάκις ὁ ἔρωσ λαλεῖ τόσο ζωηρῶς, ὥστε τυφλῶς ὑπακούει ὁ δυστυχῆς ἐρώων. Ὑπὸ τὸ διαυγὲς καὶ ἀργυροῦν φῶς τῆς σελήνης ἡ δυστυχῆς νέα παρακαλεῖ γονυκλινῆς τὸν ὕψιστον ὑπὲρ ἀναπαύσεως ψυχῆς ἀποστατησάσης. . . Ἐγείρεται μετὰ ταῦτα μὲ τρέμοντα γόνατα ψιθυρίζουσα μὲ τὰ ἄχροα ἐκ τοῦ πόνου χεῖλη της «ναὶ θὰ σέ ἀκολουθήσω, Τάκη μου, ἀλλὰ θέλω νὰ ζήσω ὀλίγον ἀκόμη, διὰ νὰ παρακαλῶ τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀγγελικὴν σου ψυχὴν»

Καὶ οὕτω πρὸ μηνῶν διερχόμενος Μοῆνην τινά, εἶδον τὴν Φρόσω στὰ μαῦρα, λειτουργὸν τοῦ Ἑψίστου. . . Ἐκεῖ παρακάλεε καὶ ἐν τῇ παρακλήσει της πάντοτε ἐλιποθύμει. Συνερχομένη δὲ ἀνελύετο εἰς δάκρυα καὶ λυγμοὺς ἀδιακόπους. . . Ἦτο κόρη, ἐκεῖ εὐτελής, ἀγνωρίστος ἀπὸ τὴν αὐπνίαν καὶ τὸν ἔρωτα, ὅστις τοσοῦτον ἐπεβλήθη ἐπ' αὐτῆς. Εἶναι τώρα δυστυχῆς ἄμα καὶ εὐτυχῆς. Ποσάκις δὲν παρατηροῦνται τοιαῦτα κρᾶ-

μιτα εἰς τὴν φύσιν. Εἶναι στιγμὴ καθ' ἣς ἀνάμικτος ζῶν γεννᾷ θάνατον καὶ ἄλλοτε εὐτυχίαν. . . .

*

Εἶναι τώρα πρωτοχρονὴ ἀ πάλιν. Στὴν τρέλλα καὶ ὁ σὴν μέθη ποῦ σκορπᾷ ἢ κίνησις τῆς εὐθυμοτέρας τοῦ ἔτους ἐορτῆς σβύνεται κάθε λύπη καὶ πόνος. Οἱ τρελλοὶ ἤχου ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῶν παιδίων σκορποῦν μολωδίαν εἰς τὴν κερδίαν τῶν ἐορταζόντων τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονῆς καὶ τὸ λαμπαδηφόρον ἄρμα τοῦ Ἀπόλλωνος προβίβει τὸσον βραδέως, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἢ νῦξ δὲν θέλει διαδεχθῆ ποτὲ τὴν εὐθυμον καὶ χαρίεσαν ταύτην ἡμέραν.

Κάθε φίλος κάνει ἕνα μπουναμά εἰς τὸν φίλον του καὶ κάθε ἀδελφὸς εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ κάθε γονεὺς εἰς τὸ τέκνον του.

Καὶ ἡ Φρόσω ἐνθυμείται ὅτι, ὅταν ἔζη ὁ λατρευτὸς τῆς Τάκης πάντοτε ἀντήλλασον ἕνα δῶρον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ σκέπτεται πάλιν τὸ καμὴ καὶ ἐφέτος τὸν μπουναμά του. . . Ἀλλὰ τὶ δῶρον ἤθελε τῷ φανείκαλλίτερον τῷ τὸ κάμη μπουναμά; Τὶ ἄλλο ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ περισσότερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν!! μόνου ἐκείνη πορευομένη πρὸς συνάντησίν του θλὶ τῷ ἦνοιγε τὰς πύλας τοῦ παραδείσου, καὶ ἀπεφάσισεν ἢ δυστυχὴς νὰ προσφέρῃ ὡς πρωτοχρονιάτικο δῶρον εἰς τὸν ἀγαπημένον τῆς Τάκη, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν τῆς ἡτις τῇ ἐφάνετο ὅτι, θλὶ τὸν ἠχαρίσται περισσότερον. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς πρωτοχρονιάς ἢ Φρόσω ἠχίθη ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τὴν ἔχασαν, πάει. . . . Καὶ ποῦ τὴν εὐρον νομίζετε κατόπιν τῶν δριστηρίων ἐρευνῶν των; Νεκρὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Τάκη τῆς!! Πῆγε καὶ τοῦ ἔκκιμε τὸν μπουναμά του!!! Οἱ τεθλημμένοι συγγενεῖς τῶν δύο ἀτυχῶν

ἐραστῶν σεβόμενοι τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἱερὸν ἔρωτα ποῦ συνέδεε τὰ δύο αὐτὰ δυστυχησμένα θύματα τῆς ἀνηλεοῦς εἰμαρμένης διέταξαν καὶ τὴν ἔθαψαν στὸν ἴδιο τάφον ὅπου ἔκειτο καὶ ὁ λατρευτὸς τῆς Τάκης.

*

Ἐν συγκρίσει μὲ τὴν περισυρνήν πρωτοχρονιάν ἔχομεν νὰ παραβάλωμεν μίαν δυστυχίαν μὲ μίαν εὐτυχίαν. Τὰ πούλ' ἀ πέρυσι ἐλαλοῦσαν λυπητερά, ἐν ᾧ τώρα γεμάτα τέρψι ἐνσπείρουν χαρὰν καὶ εὐθυμίαν. . . Εἷς ἄνθρωπος εἶναι μηδὲν λογιζόμενος ὡς πτώμι. Εἷς θάνατος ὅμως, σχετιζόμενος μὲ μίαν προσδοκομένην συνάντησιν εἶναι ἢ ὑψίστη εὐδαιμονία.

Εἷς θάνατος, ὅταν προκαλῆται ἐξ ἰδανικοῦ ἔρωτος εἶναι ἢ σεβαστοτέρα ἀναπαράστασις ἀναμειομένης εὐδαιμονίας. . .

*

Ὁ χειμὼν ἐφέτος δὲν εἶναι πολὺ ἐπαισθητὸς, τὰ ἄνθη ἀρχίζου νὰ ἀνοίγουν τοὺς κάλυκας των καὶ ἢ χλόη νὰ σκεπάξῃ τὴν γῆν. Τὸ λάλον πτηνὸν τῆς ἐρήμου ἐπανέλαβεν ἤδη τὸν περιπαθῆ πρὸς τὸν ἔρωτα αἰνόν του καὶ ὁ φωτοβόλος τοῦ Φοίβου δίσκος ζωογονεῖ τὰ πάντα. Εἷς ἕνα τάφον εἰς τὸ νεκροταφεῖον θάλλει ἢ λυπητερά κυπάρισσος, ὁ δὲ κιστὸς περιπλέκεται εἰς ἕνα σταυρὸν, ὅστις σκεπάξει δύο νεκροὺς ἠνωμένους μετὰ θάνατον ὅπως καὶ ἐν ζωῇ. Τὰ πτηνὰ γλυκὰ καὶ ἡσυχὰ διαταρίσσουν τὴν ἡρεμίαν τῆς τελευταίας ἀσκητικῆς κητοικίας. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν σταυρὸν κοιμᾷται τὸν ἀξύπνητον ὕπνον ἢ δυστυχὴς Φρόσω οὐχὶ ὅμως μόνη τῆς, ἀλλὰ νυμφευμένη τὴν σκιὰν τοῦ Τάκη τῆς. Μαζὺ τῆς κοιμᾷται καὶ αὐτὸς. Ἐπάρχει καὶ μετὰ θάνατον εὐτυχία πολὺ μεγαλυτέρα τῆς ἐν ζωῇ.

Ἀθῆναι

Μιχαὴλ Γ. Μῶρος.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἡ « ΝΕΟΤΗΣ »,

Ὁ ἡμέτερος σύλλογος ἢ « Νεότης » διοργανῶν διὰ τὴν προσεχῆ Δευτέραν (26 τρέχοντος) ἐορτὴν τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημοσχεῖου εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου.

Τὸν στολισμὸν τοῦ Δένδρου, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει διεξαγωγὴν τῆς ἐορτῆς ἀνέλαβον εὐγενεῖς κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες τῆς ἀριστοκρατίας μας ἢ ἐορτῆ θ' ἀρχίσῃ ἀκριβῶς τὴν 3 1)2 μ. μ. ὦραν, αἱ δὲ ἐκ ταύτης ἐσπράξεις διατεθήσονται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Καθῆκον νομίζομεν, ὅτι εἶναι εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν καὶ Πειραιακὴν κοινωνίαν, νὰ συνδράμῃ τὸν ἀγαθοεργὸν σκοπὸν, ὃν ἀνελάβομεν, βοηθοῦσα διὰ τῆς προσελεύσεώς τῆς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς καὶ ἐνσχύουσα τὸν σύλλογον πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ σκοποῦ του.

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Συλλόγου ἢ « Νεότης »

Πᾶς ὁ ἐγγράφων ἄνω τῶν 10 συνδρομητῶν θέλει λαμβάνει ἐπὶ πλέον ἐν ἔτος τὴν « Νεότητα ».

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

Δ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΑ ΧΑΥΤΕΙΑ

Εἰς τὸ γνωστὸν καπνοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Ἀνδρονίκου εὐρίσκει τις τὰ ὠραιότερα καὶ πλέον εὐοσμία καπνὰ, τὰ καλλίτερα σιγαρέτα καὶ τὰ γνησιότερα ποῦρα τῆς Ἀβάνας. Εἶναι ἀδύνατον ὁ καπνιστὴς ὁ ὁποῖος θὰ καπνίσῃ καπνὰ Ἀνδρονίκου νὰ μὴ μείνῃ πελάτης του. Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῆτε.

ΕΜΦΑΝΗΣΙΣ

ΝΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Ἀληθῶς ἀστὴρ πρέπει νὰ ὀνομασθῆ διὰ τοὺς καπνίζοντας τὸ καπνεμπορεῖον τοῦ κ. Ἀντωνίου Κασρινάκη, διότι εἰς αὐτὸ βλέπει καὶ εὐρίσκει πᾶς τις καὶ εἰς μεγάλας ποσότητας τὰ πραγματικῶς γνήσια καπνὰ Ἀγρινίου καὶ Ξηρομέρου, τὰ ὁποῖα προμηθεύεται ἐκ τῶν ἐν Πειραιεῖ μεγάλων ἀποθηκῶν τοῦ κ. Κασρινάκη.

Ἡ ποιότης τῶν ἀρίστων τούτων καπνῶν ἔχει προσελκύσει τοὺς καλλιτέρους καπνιστὰς.

Ὁδὸς Γ. Σεπτεμβρίου ἀρ 4

Σατωβριάνδου—Γωνία.

ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΛῆ

* ⊗ Α Ν Ο Π Ο Υ Λ Ο Υ * ⊗

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡ. 155

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ:

Φύλον Κρούστα, Καταίφι Ἀρίστης ποιότητος κατασκευαζόμενον ὑπὸ ἰδιοῦ τεχνίτου ὡς καὶ διάφορα Γλυκίσματα.

Ριζάλευρα Εὐρωπαϊκά, Νισεστὲς Γαλλικὸς Ζάχαρι ψιλλή φάιν, Ἀλευρα Τεργέστης διὰ Γλυκύσματα, Λουκούμα Σύρου κλπ.

Καταίφι Μετάξι.

Δεχόμεθα παραγγελίας διαφόρων Γλυκυσμάτων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ
Α. Π. ΚΟΚΟΝΑΙΝΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΙΑ ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν θερμοῦς οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ ὅπως ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἀποστείλωσι τὰς καινυστερουμένας συνδρομὰς των, βοηθοῦντες οὕτω τὸ ἔργον ἡμῶν.—Πᾶς ὁ ἀποστέλλων μέχρι 5 Ἰανουαρίου τὴν συνδρομὴν του θέλει λαμβάνει ἐν ἐκ τῶν τελευταίων μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῶσιν.

ΤΑ ΔΩΡΑ

ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ

ΜΕΓΑ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΘΕΟΦΙΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὸ γνωστὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μέγα Χρυσοχοεῖον Ἀδελφῶν Θεοφίλῃ τὸ κείμενον εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου προσφέρει εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῆς «Νεότητος» δῶρα ἀξίας 500 Δραχμῶν καὶ ἄνω.

Ὁ Πρῶτος μέχρι τοῦ 5ου ἀριθμοῦ θέλει λαμβάνῃ μίαν καρφίδα ἀργυρὰν διὰ δεσποινίδας.

Ὁ 6ος μέχρι τοῦ 2ου θέλουσι κερδίσει ἀνὰ εἰς ἐν ἐκ χρυσοῦ καλλιτεχνικὸν δακτυλίδιον.

Ὁ 21ος μέχρι τοῦ 35ου θὰ κερδίσωσιν ἀνὰ εἰς ἐν μπρελόκ διὰ δεσποινίδας.

Ὁ 36ος μέχρι τοῦ 50ου θέλει λάβῃ ἀνὰ εἰς μίαν ἄλυσον ἐξαισίας κατασκευῆς.

Λοιπὸν βλέπετε ἀγαπητοί μου συνδρομηταὶ ὅποια καὶ ποῖα δῶρα σᾶς προσφέρει τὸ γνωστότατον Χρυσοχοεῖον τῶν κ. Ἀδελφῶν Θεοφίλῃ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραπονεθῶσιν οἱ παλαιοί μου συνδρομηταὶ διὰ τοῦτο θὰ προσφέρω τὰ μὲν 25 εἰς τοὺς παλαιούς συνδρομητὰς, τὰ δὲ ἕτερα 25 εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς μου ἢ εἰς τοὺς παλαιούς οἵτινες θέλουσιν ἐμβάσῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των μέχρι τῶν ἑορτῶν μετὰ τὰς ὁποίας θελεὶ γίνῃ ἡ κλήρωσις.

Ὡστε πᾶς ἐκ τῶν νέων μου συνδρομητῶν, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ δῶρον πρέπει μέχρι τῶν ἑορτῶν νὰ τὸ δηλώσῃ συνοδεύων τὴν δήλωσιν τῆς ἐγγραφῆς του μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Πᾶς δὲ συνδρομητῆς ἐκ τῶν μὴ ἐξοφλησάντων εἰσέτι τὰς συνδρομὰς των ὀφείλει ἐπίσης ν' ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν του μέχρι τῶν ἑορτῶν.

Οἱ πληρώσαντες τὰς συνδρομὰς των πρέπει νὰ μείνωσιν ἡσυχοὶ, διότι θὰ συμπεριληφθῶσιν ἅπαντες εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον τῆς τύχης.

Λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.

“ΝΕΟΤΗΣ.”